

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

9. ZÁŘÍ 2012

Z obsahu:

Blahoslavená

Homilie Benedikta XVI.
o slavnosti Nanebevzetí
Panny Marie
15. srpna 2012
- strana 2 -

Obrácení Malcolma Muggeridge (dokončení)

P. Mieczysław
Piotrowski TChr
- strana 4 -

Egyptské rány v USA

- strana 5 -

Muslimové mají právo poznat svého Spasitele (1)

Josef A. Herget
- strana 6 -

Když se muslimům zdá o Ježíši

Uwe Siemon-Netto
- strana 7 -

Jsem hrdá na své dítě

- strana 8 -

Rozsudek smrti - trisomie 21

Andreas Kaiser
- strana 10 -

Cesta k světlu (2)

Život Benedikty
Bianchi Porro
- strana 11 -

Jsou kolem nás andělé?

Alfons Sarrach
- strana 12 -

„Ejffatha!“ ... „Otevři se!“ (Mk 7,34)

Do mateřské lásky vložil Bůh sílu uzdravovat ... (více na str. 8)

Editorial

VNěmecku, Rakousku a Švýcarsku získali rodiče možnost krevním testem těhotné matky zjistit, zda počaté dítě není postiženo Downovým syndromem. Dosud používané metody přinášely s sebou riziko ohrožení plodu. Toto riziko nyní odpadá. Nová metoda už neohrožuje dítě přímo, zato silně ohrožuje nepřímo, protože nepříznivě ovlivňuje lidskou mentalitu.

V Baden-Badenu si k natáčení svého šotu v jedné poradně pro těhotné vybral reportér hezkou mladou maminku ve třetím měsíci těhotenství. Řekla před kamerou, že by byla ráda, kdyby nový „test“ byl již k dispozici. Proč? „Je mnoho žen, jako jsem já, které prostě říkají: Vedu a chci vést takový a takový život. Potřebuji svou jistotu. Něco negativního, například nemocné dítě, to by se mi nehodilo. A kdyby ten test zde už byl, měly by tyto ženy jednu možnost.“ (Touto „možností“ se nerozumí nic jiného než „přerušení těhotenství“.) „Nechtělí, pokud možno, žádné postižené dítě.“ Tato sympatická žena dala přítom zcela jasně najevo, že plod, který nosí pod srdcem, pokládá nikoli za embryo, ale za skutečného člověka. Přiznala dokonce, že „zbařit“ se takovým způsobem dítěte, je vlastně druh selekce. Uznávala, že každý člověk má právo na život. Nicméně trvá také na tom, že „každý člověk má také své rozhodování, jaký život by chtěl vést. A takové právo mají i rodiče.“ Jinými slovy: Když se dítě nehodí rodičům do jejich způsobu života, dítě musí ustoupit.

Tento konkrétní příklad dokládá, že panující mentalita je mocnější než tradiční a věčně závazné mravní zákony. Většinový názor jako by omlouval a ospravedlňoval i tak hrubý zločin, jakým je vražda. Společenská konvence zcela klidně připouští, ne-li přímo požaduje usmrcení postiženého dítěte, protože dítě s tělesnou či duševní vadou se stalo společensky

nežádoucí, a pokud se narodí, bude se muset celý život zodpovídat, jak to, že se narodilo, když „není normální“. Některé z těchto dětí se dokonce jednou dovědí, že za jejich narození vysoudili rodiče vysoké odškodné. Veškeré vysvětlování je sotva potěší a bude asi těžko pochopitelné i pro jejich eventuální zdravé sourozence.

Málokdo si uvědomuje, jak tato mentalita ve skutečnosti ohrožuje vůbec všechny děti, i ty, které jsou fyzicky a duševně zcela v pořádku. Postihuje je tím, že rodiče je od samého jejich početí nemilují bezvýhradně, „jako sebe samého“, milují je natolik, nakolik jim vyhovují. Je zde velká pravděpodobnost, že jejich „způsob života“ bude mít po celý život přednostní právo a povedou ho vlastně na úkor svého dítěte. A co se bude dít, když se jeho „bezvadnost“ náhle v důsledku nemoci nebo úrazu zcela změní?

Žijeme ve společnosti, která manifestačně hlásá, že bojuje proti diskriminaci. Je to úplně farizejství, protože současně praktikuje nejen diskriminaci a přímo selekci vůči těm svým členům, kterým naopak dluží mimořádnou pozornost, a to jsou děti vůbec a děti postižené zvláště. Vyhledávání postižených za účelem jejich rychlé likvidace, jak je tomu v případě tohoto testu, připomíná nechvalně známý rasismus Německé říše.

Kdo však měl příležitost a zájem seznámit se s nositeli Downova syndromu, musí si položit otázku, proč je proti nim společnost tak zaujatá. Skoro to vypadá, jako by právě tyto „nežádoucí“ děti přicházely na svět proto, aby nám připomínaly onu zapomínanou a přímo potlačovanou přirozenou lidskost, která v našich srdcích rychle vysychá. Handicapované děti, které potřebují ke svému učení zvláštní pomoc, se na druhé straně samy stávají učitelé, kteří nás dokonce nesmírně zahanbují. Kdyby rodiče některých zdravých rozmazlených tyranů

Dokončení na str. 9

Blahoslavená

Homilie Benedikta XVI. o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 2012

Drazí bratři a sestry, ctihodný papež Pius XII. 1. listopadu 1950 vyhlásil jako článek víry, že Panna Maria, „když ukončila běh pozemského života, byla vzata do nebeské slávy s duší i tělem“. Tuto pravdu uznávala Tradice a potvrdili ji církevní Otcové a byla především významnou složkou úcty ke Kristově Matce. Právě kulturní prvek byl, abych tak řekl, silným podnětem, který určil formulaci tohoto článku víry: ten se jeví jako projev chvály a vyvýšení svaté Panny. Vyplývá to také z textu apoštolské konstituce, kde stojí, že dogma je vyhlášeno „ke cti Syna a k oslavě Matky a slávě celé Církve“. Je tak v dogmatické formě vyjádřeno to, co již bylo slaveno v kultu a zbožnosti Božího lidu jako nejstarší a trvalá oslava Panny Marie: akt vyhlášení nanebevzetí se představuje jako liturgie víry. V evangeliu jsme nyní slyšeli, jak sama Maria pronáší prorocky některá slova, která směřují k této perspektivě. Říká: *Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení.* (Lk 1,48) Je to prorocství pro celé církevní dějiny. Tato věta z Magnificat, kterou uvádí svatý Lukáš, naznačuje, že chvála Panny Marie, Matky Boží, důvěrně spojené s Kristem, jejím Synem, se týká Církve všech dob a všech míst. Zaznamenání těchto slov od evangelisty předpokládá, že oslava Marie měla své místo již v době svatého Lukáše a on zachoval povinnost a úkol křesťanského společenství pro všechny generace. Mariina slova říkají, že je povinností Církve připomínat velikost Madony pro víru. Tato slavnost je tedy výzvou k Boží chvále a k patření na velikost Madony, protože kdo je Bůh, poznáváme z tváře těch, kteří jsou jeho.

Ale proč je Maria oslavována nanebevzetím? Svatý Lukáš, jak

jsme slyšeli, vidí kořeny oslavy a chvály Mariiny ve větě Alžběty: *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila.* (Lk 1,45) A Magnificat, tento zpěv živému Bohu, který působí v dějinách, je hymnem chvály a lásky, která trýská ze srdce Panny. Ona žila s příkladnou věrností a střežila v hloubi svého srdce Boží slova jeho lidu, sliby dané Abrahámovi, Izákovi a Jakubovi, a učinila je obsahem své modlitby: Boží slovo se v Magnificat stalo slovem Marie, majákem její cesty, tak, aby ji učinilo schopnou přijmout do svého lůna Slovo vtěleného Boha. Dnešní stránka evangelia připomíná tuto Boží přítomnost v dějinách a v samotném rozvoji událostí; zvláštní je zde ohlas 2. knihy Samuelovy v šesté kapitole (6,1–15), ve které David přepravuje Archu svatých úmluvy. Příklad, který evangelista činí, je jasný: Maria v očekávání narození Božího Syna je svatou Archou, která v sobě nese Boží přítomnost, přítomnost, která je zdrojem útěchy plné radosti. Jan totiž tančí v Alžbětině lůně, přesně jako David před Archou. Maria je „návštěva“ Boha, který tvoří radost. Zachariáš ve svém chvalozpěvu říká výslovně: *Požehnan buď Hospodin, Bůh Izraele, který navštívil a vykoupil svůj lid.* (Lk 1,68) Zachariášův dům zakusí Boží návštěvu neočekávaným narozením Jana Křtitele, ale především přítomností Marie, která nese ve svém lůně Božího Syna.

Ale nyní se ptáme: co dává Mariino nanebevzetí naší cestě, našemu životu? První odpověď je: V nanebevzetí vidíme, že v Bohu je prostor pro člověka, Bůh sám je dům s mnoha příbytky, o kterých mluví Ježíš (srov. Jan 14,2); Bůh je dům pro člověka, a Maria tím, že se spojuje s Bohem, se od nás nevzdaluje, nejde do neznámé galaxie, ale jde

Dokončení na str. 12

Dnešní neděle bychom mohli nazvat svátkem důvěry. *Řekněte malomyslným: „Vzmužte se a nebojte se! Bůh sám přijde a spasí vás!“* Pros Duha Svatého, aby tě dobře připravil k jejímu slavení a uzdravil tě dnes z tvé malomyslnosti. Vždyť Pán sestupuje k tobě právě proto, aby uzdravil všechny tvé neduhy, i ty neduhy, které vidíš kolem a které tě trápí. Bude na tobě, abys zprostředkoval jeho setkání se všemi potřebnými a trpícími.

Vezmi si příklad z obyvatel Dekapole: *Přivedli k němu hluchoněmého a prosí, aby na něho vložil ruku.* Kdyby se tito dobří lidé dohodli neujali chudáka, snad by se nikdy nesetkal se svým Dobrodincem. Svým soucitěním můžeš přiblížit Ježíšovo slitování i těm, kteří o ně prosit nedovedou nebo nemohou. I ty buď vděčný těm, kteří znají Pána z vlastní zkušenosti a chtějí tě přivést do jeho blízkosti. Oni vědí, kde ho najít, a znají jeho dobrotu a moc.

Není neduh toho ubožáka neduhem tvé duše? Duchovní hluchota neslyší dobré rady, nevnímá Boží vnuknutí, je také nepřístupná nářku a prosbám potřebných. Nechováš se jako němý, když máš mluvit o Bohu? Připoj se proto k postiženému, kterého se Pán ihned ujímá a odvádí ho stranou od zástupu.

Není právě **ústraní** tím pravým lékem na tvou nedoslýchavost? Tvůj duchovní sluch je poškozen tím, že je vystaven ustavičnému hluku, kterým okolní svět bičuje tvé smysly. Potřebuješ se vzdálit od reproduktorů i obrazovky, od dotěrných reklam, neúprosných rytmů i od záplavy zbytečných slov. Teprve v ústraní, v tiché společnosti svého Pána s překvapením zjistíš, jak velká prázdnota se skrývá za vším tím neodbytným lomozem. Zamiluj si tento pobyt v ústraní a uchyluj se často do jeho uzdravující společnosti. Podrob se s pokornou poslušností obřadu, se kterým Pán spojuje svou milosrdnou dobrotu. Nesnaž se pochopit, proč si zvolil právě tato znamení, ale důvěřuj bezvýhradně svému Lékaři, který ví dobře, co dělá. Uvědom si přitom, že Boží Syn i malými činy působí veliké věci. I to, co by se lidskému rozumu mohlo jevit jako překážka, stává se u něho nástrojem, který vede k cíli. Ale jak vidíš, tento obřad je jen přípravou a sám ještě nepůsobí uzdravení. Aby byl skutečně účinný, je k tomu třeba i modlitby, která vyprosí od Otce potřebnou milost. A neméně nezbytná je i tvoje spolupráce.

Sleduj pozorně Ježíše při jeho modlitbě. Je to modlitba milujícího srdce, ve které se spojuje hluboký soucit s trpícím ubožákem s bezmeznou důvěrou v Boží moc.

Otevři se

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Prosili, aby na něho vložil ruku.

Nyní však záleží ještě na tobě, aby ses plně *otevřel* jejímu působení. *Otevři se* jinému životu, jinému duchovnímu prostředí a jinému naslouchání než dosud. *Otevři se* pro Ježíšův hlas a přesvědčíš se, že je mnohem výmluvnější a přináší ti mnohem více než všechno to, čím se tvá duše dosud tak marně opájela. *Otevři se* těm, kteří zakusili kouzlo ticha a Ježíšova hlasu a zvou tě do jeho společnosti. *Otevři se* nouzi těch, kterým už ani na mysl nepřijde, jak velice jsou zotročeni tělem, světem a ďáblem. *Otevři se* v plné důvěře božskému Mistru, abys poznal na sobě i na svém okolí, co jsou to záznaky jeho milosti.

Když tě nyní uzdraví všemohoucí síla, je na tobě, omilostněná a obdarovaná duše, abys zužitkovala dar svého uzdravení. *Když se uvolnilo pouto tvého jazyka*, dej ho plně do služeb svého Pána a snaž se, abys od této chvíle *mluvila správně*. Kolik to bylo prázdných slov, jimiž jsi jen rozmnožovala neplodný hluk okolního světa! Prázdňá slova vycházejí z prázdnoty srdce. Když je nyní zaplní tvůj Pán, umožni mu učinit si z tebe svého prostředníka, aby pak tvými *ústmi přetékal to, čeho je srdce plné*⁽¹⁾. Mluvit správně znamená mluvit to, co se líbí Pánu, a mluvit o tom tak, jak se to líbí jemu.

Kdo jednou poznal, jak dobrý je Ježíš, není schopen o tom mlčet, a to ani tehdy ne, když mu to Pán přikazuje. Dokonce je tomu tak, že čím více mu Pán přikazuje mlčet, tím více o něm mluví. Ale je to neposlušnost, kterou mu Ježíš nevyčítá. Vždyť dělá vlastně to, co měli dělat druzí, a nedělají. Když nepromlouvají *bohatí ve skvělém oděvu a se zlatými prsteny na rukou*, protože *mají špatná měřítka, Bůh si volí ty, kteří jsou v očích světa chudí, aby z nich skrze víru udělal bohaté a dal jim království*. Pán slíbil své království těm, kteří ho milují.

Duše má, chval Hospodina! On zachová věrnost na věky, zjednává právo utlačeným a dává chléb lačným.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Lk 6,45; ⁽²⁾ resp. žalm 146.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,4-7a

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprší vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žiznivá půda v prameny vod.

2. čtení – Jak 2,1-5

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na rukou, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posad' se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle“, nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium – Mk 7,31-37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes, s nadějí v srdci, se za vás modlím a děkuji Nejvyššímu za každého z vás, kteří žijete srdcem má poselství. Děkujte Boží lásce, že mohu každého z vás milovat a vést skrze mé Neposkvrněné Srdce i k obrácení. Otevřete svá srdce a rozhodněte se pro svatost, a naděje porodí radost ve vašich srdcích. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. srpna 2012

Obrácení Malcolma Muggeridge (dokončení)

Vstup Malcolma Muggeridge do katolické církve vyvolal velký ohlas sdělovacích prostředků.

Byl totiž jedním z nejproslulejších anglických novinářů, spisovatelů a televizních tvůrců 20. století.

Terorismus liberální ideologie

Rozčarování z SSSR a ideologie liberalismu způsobily, že v roce 1944 začal Muggeridge pomýšlet na vstup do katolické církve. Ve svém deníku napsal: *Vidím situ a vážnost katolické církve, ale nemohu ještě přijmout její dogmata.* Po návratu z Moskvy Muggeridge pochopil, do jaké míry ničí liberalismus evropskou civilizaci, že konečnou korunovací liberalismu se stává totalitarismus. Liberalismus je předchůdcem totalitarismu. Podstatnou lží liberalismu je přehlížení očividného faktu, že **člověk ponechaný sám sobě se stává krutým, chlupným, líným a má sklon k zločinu. Jediný způsob, jak udržet v mezích jeho zlé náklonnosti, je probuzení bázně před Bohem a jinými lidmi. Z těchto dvou alternativ stavím výše bázeň před Bohem.**

Podle něho to, co člověka zušlechťuje a mobilizuje k dobrému životu, je především vědomí Boží spravedlnosti a obava, že může vlastní vinou ztratit věčný život.

Muggeridge bránil křesťanství, i když nebyl křesťanem; tvrdil, že největšími ničiteli křesťanství nejsou Stalin nebo Hitler, nýbrž liberalismus. Varoval, že civilizace smrti v převleku liberalismu již 100 let ničí základy křesťanské civilizace, která hájí důstojnost každého člověka, svobodu svědomí a právo na život od okamžiku početí až do přirozené smrti. Ideje liberalismu uvedené v život eliminují křesťanskou etiku a všechny její vznešené zásady chování a v důsledku toho vedou člověka k sebezničení.

Ve své autobiografii *Chronicles of Wasted Time (Kroniky ztraceného času)* píše o destruktivním vlivu Freuda i Marxe na

celou západní civilizaci: *Tak jako oni zcela podkopali civilizaci západní Evropy, to ho nikdy nedosáhlo ani nemohlo dosáhnout žádné revoluční hnutí. Freud vykonal v oblasti mravnosti to, co Marx v historii. Oba zavedli pojem determinismu, a tím způsobem namluvili lidem, že jsou zbaveni veškeré odpovědnosti za své osobní i společenské jednání.* Muggeridge zdůraznil, že Ježíš Kristus je jediným základem evropské civilizace, není jím ani Charles Darwin, ani Karel Marx, ani Vladimír Iljič Lenin. Liberalismus je popřením všeho, co zjevil Kristus. Jestliže někdo odhodí Krista, pak ho všechno hledání naděje zavede do beznaděje, honba za štěstím do konečného zoufalství a životní touha do spárů smrti.

V boji s terorismem liberální ideologie byl Muggeridge nekompromisní. V roce 1968 rezignoval na místo rektora univerzity v Edinburghu. Kategoricky se postavil proti žádosti studentů, aby na půdě univerzity byly legalizovány drogy LSD a antikoncepční pilulky. Ve své promluvě při oznámení rezignace se vysmál těmto studentským požadavkům. Přirovnal je k poměrům demoralizace Římské říše v době jejího úpadku. Vzpouru studentů a jejich požadavky na legalizaci narkotik a antikoncepčních prostředků označil za hrůzostrašnou zábavu a v celých dějinách nejžalostnější pokus o útěk před odpovědností a námahou. „**Drogy a postel, to je druh útěku každého starého a uslintaného nemravů ve všech dobách a na všech místech světa.**“

Posvátnost života

Malcolm Muggeridge byl vždy přesvědčen o posvátnosti lidského života. Pochopil, že oddělování pohlavního soužití od plození nového života způ-

sobilo strašnou spoušť v mravní oblasti, v postojích, chování a mezilidských vztazích. Vyvolalo diskreditaci mateřství a staropanevnství, vedlo k přijímání sexuálních zvráceností a jejich zrovnoprávnění s pohlavními vztahy, které jsou otevřeny přijetí nového života. To vedlo nakonec k úděsnému holocaustu nenarozených dětí.

V roce 1978 předpověděl Muggeridge, že v nedaleké budoucnosti podlehnou evropské země pokušení legalizovat eutanazii jako způsob, jak se zbavit rostoucího břemene péče o nemocné, staré a postižené osoby. Řekl, že nátlak na legalizaci eutanazie zaostal za potraty jen proto, že **během norimberského procesu byla eutanazie započtena mezi odporné zločiny druhé světové války.** Muggeridge řekl, že **postačilo 30 let, aby se v humanistické společnosti změnil válečný zločin na akt soucitu.** Zdůraznil bolestnou skutečnost, že potraty a eutanazie jsou svého druhu *humanitární holocaust*, ve kterém už bylo zavražděno více lidí než v době Hitlerově.

Muggeridge se velmi angažoval v obraně encykliky *Humanae vitae* papeže Pavla VI. Během konference, která se konala 1978 v San Francisku na téma této encykliky, řekl Muggeridge ve svém projevu, že **sexuální je třeba chápat jako svátost lásky, základ nerozlučnosti manželství a rodinného společenství.** Představil encykliku *Humanae vitae* jako dokument základního významu pro celé lidstvo. Byl přesvědčen, že dějiny potvrdí správnost postoje církve v otázce antikoncepce. Tento postoj Muggeridge byl projevem velké občanské statečnosti navzdory dominantní propagandě té doby, která označovala legalizaci antikoncepce za projev emancipace a osvobození ženy.

Muggeridge bojoval proti antikoncepční mentalitě a bránil posvátnost lidského života od okamžiku početí až do jeho přirozené smrti. Byl přesvědčen, že jediným lékem proti zločinu potratu a eutanazie, čili, jak to nazýval, liberalistické touze po smrti, je obrana posvátnosti lidského života, jakou uskutěčňuje katolická církev. **Kdykoliv slyšel výraz „nechtěné dítě“, mluvil o tom, jak Matka Tereza drží v rukou novorozeně, které našla v Kalkatě v koši na smetí, a s úsměvem říká: „Vidíš? Je v něm život!“**

Na prahu domova

Malcolm Muggeridge vytrvale hledal pravdu. Na této cestě mu byla významnou oporou četba velkého konvertity sv. Augustina a arcidíla křesťanské mystiky 14. století, *Oblak nevědění* sv. Jana od Kříže. Rozhodující vliv na obrácení mělo jeho setkání s Matkou Terezou na podzim 1969 během natáčení filmu o společnosti Misionářek lásky. Muggeridge tehdy napsal: *Matka Tereza je sama v sobě živým obrácením. Je nemožné být s ní, naslouchat jí a pozorovat to, co dělá, jak to dělá, a nestát se do určité míry obráceným. Její bezvýhradné sebeodevzdání Kristu, její jistota, že každého člověka je nutno milovat, pomáhat mu a jednat s ním, jako by to byl sám Ježíš; její prostý život podle evangelia, radost z přijímání svátostí – to všechno je něco, co prostě nejde odhodit. Není knížky, kterou jsem kdy četl, promluvy, kterou jsem vyslechl, pobožnosti, které jsem se účastnil, ličení transcendentálního lidského zážitku, které by mě více přiblížilo ke Kristu nebo mi pomohlo uvědomit si, co to pro nás znamená Vtělení a co to od nás vyžaduje. Čím je tedy obrácení? Je to záležitost podobná otázce: co je to, být zamilovaný? Neexistují zde standardní procedury a stanovený čas.*

Svědectví Matky Terezy způsobilo, že v srdci Malcolma se objevila láska ke katolické církvi

Egyptské rány v USA

Těžká sucha, která postihla USA, zaměstnávají vládu i média. Ačkoliv sucho vážně sníží výnosy kukuřičných plantáží, rozhodla vláda zcela nepochopitelně, že má být více kukuřice použito na výrobu pohonných hmot než na krmení a výživu. Protože začíná být nedostatek píce a je drahá, farmáři vybíjejí dobytek. FAO požaduje, aby produkce ethanolu byla zastavena.

Sucho má však ještě další důsledky. Protože 85 % plantáží trpí suchem, je obranný systém rostlin silně zeslaben. Když konečně zapršelo, objevil se problém, který nikdo nečekal. Extrémní povětrnostní podmínky způsobily dramatické rozšíření kukuřičné sněti.

Vysoce specializovaná parazitní sněť se objevuje v suchých klimatických zónách. Její původní zemí je Mexiko. V oblastech USA, kde v červnu a červenci vládlo velké sucho, zapříčinil déšť rozšíření sněti, která působí velké ztráty sklizně. Sněť může napadnout všechny nadzemní části rostliny a vyvolává nádory, které mohou být v extrémním případě velké jako dětská hlavička. Infekce vede k úplnému odumření rostliny. Krmení takovým zrním způsobuje u dobytka potraty.

Druh osiva, který se pro tyto plantáže používá, je velmi odolný vůči škůdcům, ale vůbec ne proti sněti. Po napadení se doporučuje nechat pole tři roky ladem, ale to není pro USA použitelné.

Tyto houby obsahují ergotaminu podobné alkaloidy. Jsou spřízněny s alkaloidy, které se používaly jako potratový prostředek. Vypadá to jako ironie, že látky, které byly dříve používány k potratům, nyní velmi negativně ovlivňují americké zemědělství. A děje se tak právě teď, když vláda předepisuje bezplatné přidělování antikoncepčních prostředků a podporuje tak velký mravní úpadek.

Kath-net

vi, ale bylo zapotřebí ještě dalších třinácti let, než dospěl k definitivnímu rozhodnutí stát se katolíkem. Jeho knížka *Jesus Rediscovered (Ježíš znovu nalezený)* vydaná v roce 1969 svědčí o tom, že se začal pokládat za křesťana, který není svázán s žádnou církví.

Muggeridge si byl vědom, že **nejhorší chorobou, která odděluje člověka od Boha, je pýcha, která ho váže k zemi.** Projevovaly se u něho výčitky svědomí, že promarnil velkou část svého života. Svou lítost vyjádřil slovy: *Pozval jsi mě, ale já jsem nepřišel. – Ta prázdná léta, prázdná slova, prázdná vášeň!*

Rozhodl se tehdy pevně, že zbytek života prožije užitečněji. Podporoval misie Matky Terezy a angažoval se v pomoci duševně postiženým v Arše založené Jeanem Vanierem. Alexandr Solženicyn, Simone Weilová a Jean Vanier byli podle něho nejdůležitějšími současnými křesťanskými spisovateli.

V polovině sedmdesátých let se zcela zbavil televizoru. Dospěl k přesvědčení, že televize je nástroj sloužící k našemu oklamání a televizní kamera je nejhorší vynález naší doby. V roce 1981 během rozhovoru konstatoval Muggeridge, že nejobtížnější věc představuje pro křesťana *vzepřít se ohromné síle názorných obrazů. Člověk stvořil v tomto století takový stroj útoku na představitelství, jakého dosud nikdy nebylo. Kdekoliv se nachází, jsou tyto obrazy přítomné a sugerují ti, že štěstí se dosahuje skrze tělesnost, že plnost života spočívá v úspěchu.*

Muggeridge poukazoval na nebezpečí útoku do světa fantazie, virtuálního neskutečna, na terén, jaký vytvářejí média a reklama. *Dosud nikdy v dějinách lidstva nebylo lidem představováno tolik a tak málo skutečných aspektů života tak svůdným způsobem reklamy a namlouvání, aby neustále toužili po nových a nových věcech, a tolik vnucovaného přesvědčení, že největšího štěstí dosáhnou skrze tělesnost.* Zdů-

razňoval, že faktickou skutečnost musíme pronikat, objímat a milovat jako největší dar, protože v této skutečnosti je přítomen vtělený Bůh – Ježíš Kristus, a to můžeme uskutečňovat prostřednictvím modlitby.

Konečně doma

Rozhodnutí vstoupit do katolické církve bylo vyvrcholením jeho duchovního dozrávání. S velkou pokorou přijal všechny Bohem zjevené pravdy a nauku církve. Litoval, že potřeboval tak mnoho času k tomu, aby se plně obrátil.

Do katolické církve vstoupil spolu se svou ženou Kitty 27. listopadu 1982 v kapli Panny Marie Pomocnice křesťanů v Sussexu v Hurst Green. Obřad vykonal biskup diecéze Arundel Cormac Murphy O'Connor. Jak napsal Muggeridge, obrácení mu dalo *pocit návratu domů, posbírání zmařeného života, pocit odpovědi na pozvání zvonu, který*

ho volal dlouhý čas, nalezení místa u stolu, které na něho odedávna čekalo.

Malcolm odhalil radostnou pravdu, jak dobrý a milosrdný je Bůh, který dělá vše, aby všechny hříšníky přivedl k obrácení. Člověk je svobodný a může ztratit styk s Bohem, může se ponořit do vlastní smyslnosti a ve své pýše vyvyšovat sám sebe, může pohrdat svým Stvořitelem. Ve své hlouposti může Boha i proklínat, vysmívat se věřícím lidem, může dokonce vyhlásit smrt Boha. Ale na konci života mu zbude jen jedno: padnout na kolena a v pokorné modlitbě se svěřit Božím milosrdenství. Pokud to neudělá, čeká ho děsivá věčnost pekla. Pokud to udělá, zakusí nesmírnost Boží dobroty, lásky a milosrdenství, nepopsatelnou radost a odpuštění všech svých hříchů.

Muggeridge přijal z celého srdce poklad víry a podřídil se zcela jeho nárokům. V listě Ži-

dům čteme: *Víra je podstatou toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme.* (11,1) Malcolm Muggeridge zdůrazňoval, že víra je zvláštním druhem poznání, protože musíme přijmout skutečnost, že existuje tajemná opona mezi časem a věčností. Víra dovoluje člověku pronikat do tohoto tajemství a navázat osobní kontakt s Ježíšem Kristem, který se jako pravý Bůh stal pravým člověkem, aby nás vysvobodil z otroctví Satana, hříchu a smrti. Po svém obrácení prokazoval Muggeridge **zvláštní lásku k Ježíši přítomnému v Nejsvětější svátosti.** Účast na mši svaté byla pro něho nejdůležitějším momentem každého dne. Nadpřirozený svět duchovní skutečnosti se pro něho stal reálnějším než svět, který vnímáme smysly. Spolu s ženou vedli tichý život v odloučenosti od světa, od televize, v úplné odevzdanosti Bohu během dlouhých každodenních modliteb. Připravovali se na nejdůležitější okamžik setkání s Kristem ve chvíli smrti a vedli mystický život v úplné oddanosti Bohu.

V roce 1988, dva roky před smrtí, Muggeridge napsal: *Zde na zemi jsem se vždy cítil jako cizinec, měl jsem pocit, že náš domov je jinde. Nyní, když se přiblížil konec mé pouti, našel jsem útulek v katolické církvi, odkud mohu vidět bránu nebes ve zdi Jeruzaléma výrazněji než kdekoliv jinde, i když jen jako přes ztemněné sklo.*

V roce 1989 se jeho zdravotní stav stále zhoršoval. Pán vyslyšel jeho prosbu, aby ho zcela očistil: *Pokoř moji pýchu.*

Zaopatřen svatými svátostmi odešel na věčnost 14. listopadu 1990 – prošel branou nebes. Jeho život je svědectvím, že Bůh se dává najít těm, kdo ho nepokoušejí, ukazuje se těm, kdo mu nejsou nevěrní (...) Moudrost nevejde do zlovolné duše, nebude přebývat v těle podrobeném hříchu. (Mdr 1,2,4)

Milujcie się 1/2012

Překlad -lš-

Existují velká nedorozumění o údajných společných stránkách křesťanství a islámu. Houfně se soudí, že za podobnými termíny musí být i podobné obsahy, a lidé pak posuzují jiná náboženství podle konceptů vlastního náboženství.

Kdo zná křesťanství a Bibli na jedné straně a islám a Korán na druhé jen povrchně, může mít dojem, že se jedná o velkou podobnost a vůbec nepozoruje, že jde o dvě zcela rozdílná náboženství, z nichž každé má svůj vlastní obraz Boha i obraz člověka. Jestliže islám převzal některé prvky víry z židovství a z křesťanství, pak tyto pravdy asimiloval a islamizoval nebo zcela změnil. Islám není světové náboženství vedle jiných světových náboženství, on o sobě dokonce tvrdí, že vůbec není nové náboženství. Islám proto kritizuje židovství a křesťanství a chce je očistit od údajných zfalšování. Toto tvrzení opravňuje muslima, aby vystupoval vůči křesťanství se sebejistotou a nadřazeností. Je totiž přesvědčen, že Korán obsahuje všechno, i pravé křesťanství. Každá odchylka od Koránu je pro něho důkazem, že křesťané evangelium („incil“) zfalšovali.

V každém náboženství odpovídá obraz Boha obrazu člověka. To platí také pro křesťanství a islám. Když Korán mluví o stvoření člověka, o ráji, o Alláhově zákazu, o hadu nebo ďáblu a neposlušnosti lidí, ukazuje tím na biblické kořeny, jenže v islámu k nim přistupují změny, zkrácení a posun motivů.

Proto není možno přehlížet, že i přes zdánlivé podobnosti existují závažné rozdíly také v obrazu člověka mezi islámem a křesťanstvím. To se projevuje především ve třech biblických svědectvích, která muslimové odmítají.

1. Podobnost obrazu Boha a člověka.

Islám neučí jako křesťanství, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobnosti, a tedy s jedinečnou důstojností.

Muslimové mají právo poznat svého Spasitele (1)

Josef A. Herget je lazarista. Jako magisterskou práci zpracoval téma „Hlásání křesťanství v islámském prostoru na příkladu Turecka“. Spolu s Alexandrem Lainerem založili 1996 v Mariazell Institut sv. Justina pro novou evangelizaci.

Naopak: Korán mluví o tom, že Alláh je jedinečný a nemůže být v ničem srovnáván s člověkem, svým služebníkem. Podle učení islámu je každý člověk odpovědný sám za sebe a jedná za svou vlastní osobu. Muslimové musí Alláha poslouchat a sloužit mu. Nikdo ho nemůže emocionálně, srdcem milovat. Mohou se mu jen klanět, ale nemohou ho o nic prosit. Jednotlivý muslim neví, jak na tom u Alláha je. O lásce Alláha není vůbec řeč, a pokud, pak jen ke spravedlivým. Nespravedlivé Alláh nemiluje. Jeho „smilování“, které je vzýváno na začátku každé súry, nemá s bytostí Alláha nic společného. Použije je, kdy a jak chce, a není možno o tom nic předvídat. Není možno se na ně spolehnout.

2. Hříšnost a potřeba vykoupění člověka.

Podle biblického svědectví je člověk ze své podstaty hříšník. Křesťané chápou hřích jinak než muslimové.

Podle islámu je hřích porušení řádu a jednotlivých Alláhových předpisů. Korán sice mluví o neposlušnosti jednotlivých lidí v ráji, ale nerozumí tím „pád do hříchu“. Člověk zůstává v podstatě nezměněn. Korán nikde nemluví o následcích neposlušnosti pro jednotlivce nebo celý „padlý svět“. Žádný pád nebyl. Byla to jen nezdvořilost a Adam to všechno sám urovnal.

Z biblického pohledu sahá hřích mnohem hlouběji. Je to porušení důvěry v Boha. Hřích oděluje člověka od Boha. Hřích je (od-)lišení. Mění celého člověka a ruší současně jeho vztah k Bohu i podobnost s Bohem. Není to pochybení jednotlivce, které

by člověk mohl opět sám napravit a uvést do pořádku, nýbrž jedná se o nevyhnutelný stav odsouzení. Vytváří se nepřítelství vůči Bohu i lidem a ostatnímu stvoření. Pavel mluví o ztotožnění člověka skrze hřích. Proto je chápán těžký hřích velmi vážně jako hořká skutečnost pro člověka.

3. Záchrana člověka se děje skrze výkupný čin Ježíše Krista.

Islám popírá hloubku a propast, do které člověk upadl a do které se stále více propadá pro přeceňování sebe, pro sebelásku, žádostivost a neschopnost Boha milovat a důvěřovat mu. Islám tuto situaci příkrášluje a zlehčuje před Bohem hřích.

Proto také muslimové nevědí nic o potřebě vykoupění člověka a o Boží milosti. Spíše mluví o tom, že Alláh může případ od případu hřích promíjet a člověk může při dobré vůli plnit Alláhův zákon. Islám popírá hloubku propasti mezi Bohem a člověkem, která si vyžaduje vykoupění. Muslim nepotřebuje vykupitele, protože se necítí ztracen a nepotřebuje záchranu.

Z křesťanského pohledu neexistuje pro člověka možnost sebevypouštění: všichni jsme odkázáni na výkupný čin Boží. K naší spáse je potřebný nový stvořitel-ský Boží zásah.

Islám nezná dědičný hřích a zástupné vykoupění, nezná ukřižování Ježíše, což je samo srdce křesťanské teologie vykoupění. Kříž nemá pro islám žádný význam.

Proto musíme kriticky konstatovat: Islám člověka současně podceňuje i přeceňuje, když popírá jeho podobnost s Bohem a popírá hříšnost člověka. Proto také odmítá Krista jako pravého

člověka a viditelného Boha a jediného Prostředníka a Vykupitele lidstva.

Islám učí, že Alláh předal v různých dobách různým národům jejich vlastní řeč a posvátné písmo:

- Taurat (tóru) Mojžíšovi
- Zebur (žaltář) Davidovi
- Incil (evangelium) Ježíšovi
- Korán Mohamedovi

Původně prý byl obsah těchto knih v podstatě stejný, i když některé nové knihy nahradily starší knihy. Tak je islám legitimním nástupcem židovství a křesťanství a má korigovat zfalšování, kterých se tato dvě náboženství dopustila.

Byl to islámský teolog Ibn Chazm († 1064), který vynalezl ono tvrzení o zfalšování židovských a křesťanských knih. Ibn Chazm byl vezírem kalifátu v jižním Španělsku a účastnil se teologických sporů své doby. Poznal, že již není možno dále skrývat rozpory mezi Bibli a Koránem. Proto rozhovory s Židy a křesťany přerušil s tvrzením, že zfalšovali knihy Písma. Proto už jim nemusí obhajovat rozpory mezi Koránem a Bibli a oni už nemohou Koránu škodit.

Na této teorii Ibn Chazma, která je vědecky neudržitelná, muslimové dodnes trvají. V rozpravách muslimové rádi poukazují, že oni uznávají všechny knihy, které Bůh zjevil. Na otázku, zda čtou i evangelium, odpovídají: „Věříme všem svatým knihám v jejich nefalšované podobě. Všechny knihy kromě Koránu byly zfalšovány, proto je nečteme. Ostatně v Koránu je obsaženo všechno podstatné.“

Zde se ukazuje, že islám se nepokládá za jedno náboženství vedle ostatních, nýbrž se pokládá za jediné správné náboženství u Alláha. Proto musí přírodní náboženství zmizet a stejně tak „kníží“ náboženství jako židovství a křesťanství musí být opravena nebo potlačena a připojena k islámu.

(Pokračování)

Der Fels 8-9/2012, překlad -lš-

Žádný jiný verš Starého zákona mi nepřipadá výstižnější než tento: *Směje se jim na nebesích Pán.* (Ž 2,4)

Co se stalo? O Velikonocích spustili muslimové v Německu velkou misijní radikální ofenzivu a o Velkém pátku rozdali 300 000 exemplářů Koránu v německém překladu. Nechali jich vytisknout 25 milionů kusů.

Ale ve stejném čase se zvedla vlna obrácení perských žadatelů o azyl, a přicházeli nejen k protestantům, ale také k baptistům a do katolických chrámů.

V daleké Persii a současně v utečeneckém táboře v arabské poušti v Hindúkuši sni muslimové o Ježíši a čtou 500 let starou Lutherovu Bibli, poznávají křesťanského Boha, který se liší od Alláha.

Redaktor M. Pankau popisuje událost v Marienkirche v Berlíně jako událost nejvyšší symbolické síly. Všechno začalo v temnotě. Jen svíčky ozařovaly posvátný prostor. Ihned po půlnoci zaintonoval Gottfried Martens u oltáře: „Sláva na výsostech Bohu!“ Zazněly varhany a celá obec zpívala velkou doxologii: „Chválíme tě, velebíme tě, klaníme se ti!“ V chrámě zazářila světla jako symbol vítězství Krista nad smrtí a ďáblem.

Pro šest mladých mužů a jednu ženu v první řadě byl to okamžik velké výbušné síly, protože se kvůli své věčné spáse vystavili nebezpečí života: dali se pokřtít a na to stanoví islámské právo trest smrti. V Teheránu, to všichni věděli, v tuto chvíli čekal pastor Yusuf Nadarkhani, bývalý muslim, na popravu. I mezi křtěnci byli takoví, kteří byli týráni, než utekli do Německa, kde žije 150 000 Peršanů, více než kdekoli jinde v Evropě.

„Pro nás, křesťany v Německu, je nepředstavitelné, co tito lidé berou na sebe, aby mohli svobodně žít podle své víry,“ říká farář Gottfried Martens, jehož kostel nyní prožívá dle slov Luthera „děšť Ducha Svatého“. Za-

Když se muslimům zdá o Ježíši

tímco ostatní Berlín vypadá jako duchovní poušť, vzrostla obec kolem kostela St. Marien v posledních 20 letech z 200 na 900 členů. K tomu patří v posledních pěti letech stále více konvertitů z Íránu. O velikonoční noci 2011

Militarizace islámu vede některé muslimy ke konverzi ke křesťanství i za cenu velkých obětí a nutnosti opustit svou vlast.

pokřtil Martens 10 bývalých muslimů, v dalších letech jich nebude méně a i mezi Velikonocemi jsou plánovány ojedinělé křty.

„Bůh si zvolil právě východní Německo, nejzpohanštější oblast světa, za jeviště probuzení mezi Peršany,“ řekl G. Martens v telefonickém interview. Podle jedné studie z univerzity v Chicagu je v nových německých zemích jen 13 % věřících.

Ale křty v Marienkirche jsou jen kamínkem v mozaice víry, která se rozprostírá po celém Německu a nezná konfesní hranice. Někteří duchovní, kteří byli osloveni, mluvili o inscenaci z Boží

ho pera, totiž o viděních Ježíše, která měli mnozí muslimové na určitých místech. To odpovídá vzoru, který se kryje se zprávami z celého islámského světa. Vidi ve snu světlou postavu, která někdy nese rysy tváře Ježíše Krista, někdy ne. V každém případě ti, kteří ho viděli, měli zcela jasno, že to není „Isa“ z Koránu, ale Ježíš z Bible. Tento Ježíš je posílá do určitých farností a domácích církví, kde mohou slyšet evangelium. Ježíš je posílá na zcela určité adresy, kde mohou slyšet ne-falšované slovo.

Po Velikonocích hlásily jiné farnosti podobné události. V „Domě Boží pomoci“ v Berlíně-Neuköllnu křtí o každých Velikonocích 16 Peršanů a obec se rychle zdvojnásobila. „Tito Íránci přivedli dalších 50, které nyní vyučujeme. V srpnu jich osm až deset pokřtíme,“ řekla sestra Rosemarie. Podle Norddeutsche Rundfunk přestupuje ke křesťanské víře ročně kolem 500 Peršanů. Profesor Thomas Schirmacher však říká s jistotou: „Ve

Křest známého muslimského novináře Magdiho Allama, zástupce šéfredaktora významného italského deníku Corriere della Sera, který byl o velikonoční vigílii v roce 2008 pokřtěn papežem Benediktem XVI. Událost přenášela média do celého světa.

Sociologické průzkumy dokumentují, že křesťané jsou nejvíce pronásledovanou náboženskou skupinou. Extrémním případem jsou nedělní bombové atentáty na nigerijské kostely. V blízkovýchodních oblastech Iráku a Sýrie jsou křesťané nuceni k exilu, protože jsou považováni za spojence Západu či vládnoucích režimů. V Indii napadají křesťanské komunity hinduističtí fanatci. Skutečným důvodem všech těchto činů je však rozdílná víra...

Mons. Silvano Maria Tomasi, stálý pozorovatel Svatého stolce v ženevském sídle OSN

skutečnosti jich konvertuje ročně 1000, ne-li více.“ Přesná čísla nejsou známá, protože církev je z bezpečnostních důvodů neoznamuje. Islám by mohl tento proces narušit.

Příprava katechumenů ke křtu trvá 4–6 měsíců. Seznamují se s katechismem i liturgií. Liturgie je obzvláště fascinuje, protože něco podobného jim v bývalé víře zcela scházelo. V některých farnostech musí složit ústní a písemnou zkoušku a na křestním listě se odříct islámu. Pastor Wilfried Kahla v Hannoveru pokřtil již na 600 Peršanů, mezi nimi jednoho mullaha, íránského policejního prezidenta.

Jeden z konvertitů, Amin, (jméno je smyšlené) byl v Teheránu úspěšným obchodníkem, který zcestoval celý svět, až ho jeden arménský přítel uvedl do křesťanské nauky. Spolu se svou těhotnou ženou utekl do Evropy. Podobně tomu bylo u dřívějšího majitele nákupního centra. Ten byl zatčen při jedné razii v domácí církvi a po mučení uprchl do Německa. V této domácí církvi slyšel o Bohu jako o milujícím Otci, který má osobní vztah ke každému člověku. Dosud měl jen islámskou představu vzdáleného trestajícího boha.

Většina perských přistěhovalců jsou akademicky vzdělaní lidé, obchodníci, podnikatelé nebo studenti. V jejich očích ztratil islám veškerou morální autoritu.

Od konvertitů se dovidáme, že k jejich odklonu od islámu přispěla radikální islámská revoluce v roce 1979. „Revolučního vůdce ajatolláha Chomejního bychom mohli označit za velkého křesťanského misionáře“, samozřejmě proti jeho vůli. Podle mnoha konvertitů to byl totiž paradoxně fanatismus, excesy, brutalita, krutost a primitivismus jeho režimu, který mezi elitou vysoce civilizovaného národa vyvolal touhu po duchovní alternativě.

Podle Kath-net připravil -lš-

Jsem hrdá na své dítě

Paní Stewartová, máte dítě s trisomií 21. Můžete nám svého syna představit?

Velmi ráda. Protože jsem na něho hrdá. Jeho přezdívka je Gigi, a to proto, že když byl docela maličký, byl tak veselý („giggle“ znamená „chichotat se“), že jsme ho nazvali „Gigi“. Bude mít v srpnu dva roky. Běhá kolem, ne, on lítá a má své prsty ve všem, co mu přijde do cesty. Jeho oblíbenou hračkou jsou míče všeho druhu a je velmi šikovný v tom, jak se hází a chytá. Má dvě zamilované knihy a jeho oblíbená písnička je „Banány jsou žluté“ od Kisi-Kids. Oblíbený pořad je „Cesta Sesam“ a video „God made me“. Má rád modrou barvu, jeho oblíbené slovo je „banány“. Říká také „mama“, „dada“, „oma“, „Gigi“ a „go“. Hrozně ho baví, když ho někdo lechtá, a rád se směje. Baví ho, když o něm zpívám nějakou písničku nebo říkánku.

Neprožíváte tedy svého syna jako jednostranně pasivní dítě, které je třeba stále opatrovat a podněcovat. Gigi je aktivní sám od sebe?

Gigi je neuvěřitelně aktivní, to už vidíte z toho, co jsem řekla. Musí se o něho pečovat během dne jako o každé jiné dítě, někdy potřebuje trochu více péče než jiné děti, aby dosáhl stejného cíle. Ono „ztížené učení“ souvisí s trisomií 21 a vyplývá z toho, že mozku chybí důležité bílkoviny. Tato látka je potřebná k rozpomínání a podporuje schopnosti učení – proto děti se syndromem potřebují více času, aby se něčemu naučily, protože se učíme tím, že se rozpomínáme na věci, které nám byly ukázány. Ale přesto je udivující, jak mnoho věcí se naše dítě naučí, některé velmi rychle, jiné opět pomaleji. Běhat začal ve 20 měsících, ale opakovat slova uměl již jako docela maličký. Nalik potřebuje jeho schopnost řeči podporu, to ještě nevíme, ale jsme v kontaktu s terapeutem.

Děti s Downovým syndromem mívají velký jazyk, a mají proto potíže s výslovností.

Pro nás není důležité, kolik času potřebuje, ale skutečnost, že dosáhne cíle. Mnoho věcí se učí, protože je sám chce, anebo proto, že ho to baví. Napodobuje věci, které vidí v televizi, napodobuje děti na hřišti, napodobuje nás, když mu ukazujeme

Gigi

zábavné grimasy. Velice se zajímá o různé věci, zkoumá, jak vypadá hračka z druhé strany, a co se stane, když ji hodí prudce na zem.

Umí se dlouho zabývat sám sebou, a nevyvádí to tak, že by seděl a hleděl do prázdna, nikoliv, čte knížku (má ji třeba vzhůru nohama), studuje pilně hračku nebo si hraje se svým míčem.

Umí se velmi dobře dorozumět a vyjádřit, co chce. Momentálně je ve fázi, které říkáme „strašný druhý rok“. Testuje možné hranice. Když mu něco zakáží, zkouší, jak daleko může zajít, zda to může opět udělat a jak na to budu reagovat.

Chápe se sám iniciativy úměrně ke svému věku. Prožíváte, že byl jako postižený zaostalý? Nebo se vám zdá, že je v emoční oblasti spíše nadaný?

Gigi je velmi sociální malý muž. Miluje lidi, musím ale dodat, že zpočátku si zachovává odstup, to znamená, on si rád popovídá s druhým, ale chce se mě držet, nebo sedět u mě, aby měl jistotu, že není v nebezpečí. Iniciativa k rozhovoru vychází často od něho, ale jen tehdy, když cítí bezpečí. Zná přátele a zná-

mé a s nadšením je zdraví, ale chová se přitom různě podle toho, jak dobře lidi zná. Je ve skupině s jinými dětmi, které mají také Downův syndrom, a je často obklopený dětmi přátel a známých. Nevidím rozdíly v tom, jak přistupuje k dětem, nemohu říct, že by se děti jeho věku k němu chovaly nějak jinak. Děvčata ve věku 6–10 se o něho přímo tahají a nejsem schopná říct, zda je to proto, že je malý a vypadá tak roztomile, nebo že je přístupnější než jiné děti jeho věku.

Gigi je velmi citlivý, pokud jde o emoce. Je neuvěřitelně šťastný a směje se, když se s mužem objímáme. Rád se směje, když my se smějeme; když pláču, pláče také, již smutná tvář na něho působí. Když pláče jiné dítě, je nešťastný.

Abyste mi špatně nerozuměl, můj muž a já jsme si vědomi, že naše dítě bude vždy jiné, že bude pravděpodobně vždy pomalejší a pravděpodobně nikdy nebude navštěvovat „normální“ školu. Ale skutečnost, že Gigi dosahuje svých cílů a má neuvěřitelný sociální potenciál, způsob, jakým prožívá den po dni, nám dovoluje žít v jistotě, že naše dítě vede a bude prožívat plný a šťastný život.

Paní Stewartová, kdy jste se se svým manželem dověděli, že vaše dítě má trisomií 21? Jak jste na to reagovali?

Poprvé byla řeč o Downovu syndromu ve dvanáctém týdnu těhotenství, při měření transparentnosti šíje ultrazvukem. Tato hodnota ve spojení s věkem matky určuje pravděpodobnost Downova syndromu. Měli jsme pravděpodobnost 1:600. K tomu přistupuje zjištění, že dítě mělo kratší končetiny. Doporučovali nám udělat třetí vyšetření na větší klinice, která má lepší přístroje, „abychom se mohli rozhodnout“. Zpočátku jsem nevěděla, co jsem měla „rozhodnout“, a když mi to vysvětlili, velmi jsem se rozčílila – šlo přece o moje dítě!

Rozhodli jsme se pro terciární vyšetření, ale jen proto, že jsme chtěli dítě opět vidět a mít jisto-

tu, že se mu daří dobře. Downův syndrom byl vyloučen (rodina mého muže měla kratší skelet, to bylo vysvětlení kratších kostí). Musím upřímně dodat, že rodiče rádi rychle vyloučí každé postižení.

Museli jsme přesto chodit na ultrazvuková vyšetření, protože placenta byla velmi malá a dítě rychle rostlo. O Downově syndromu už během těhotenství nebyla řeč. Chtěla bych na tomto místě zdůraznit, že lékař, který prováděl vyšetření, byl velmi dobrý lékař a měl velké množství vědomostí. Ale ultrazvuk je také „nahlednutí“ na dětské tělíčko skrze tělo matky. Byli jsme tak uchvázeni těmi obrázky, které ten klíčící život ukazovaly, jak se vesele pohybovalo, dělalo kotrmelece, strkalo palec do pusy. To bych jen chtěla dodat, abych nikoho neobviňovala že ultrazvukem nerozeznal Downův syndrom. Nabízeli mi test plodové vody, ale to nepřicházelo v úvahu. Šanci 1:200, že moje dítě umře jen kvůli zjištění, zda nemá syndrom?

Jistotu, že Gigi má Downův syndrom, jsme dostali, kdy měl den a půl.

Dvakrát jsem kvůli Downovu syndromu plakala. Poprvé, když mi muž řekl, že lékaři jsou si jisti, že ho má. A ke své hanbě musím říct, že všechno, co jsem v myšlenkách viděla, byly obrázky, které mám o své činnosti ve zvláštní škole – děti, které jinak vypadají, které chodí do zvláštní školy. Když jsem uviděla své dítě, jak jsem se za tyto myšlenky styděla! Bylo tak neuvěřitelně krásné, tak správně kulaťoučká dětská tvářička, viděla jsem téměř úsměv v těch jeho očích, že mě poznal. Kromě toho bylo pro nás důležitější, zda naše dítě kvůli srdeční vadě a problémy s žaludkem vůbec přežije. Skutečnost, že má Downův syndrom, byla rychle vedlejší, byla zcela rychle zapomenuta. Během hodiny zapomenuta.

Podruhé jsem plakala, když mi dětský lékař řekl, že Gigi vzhledem k Downovu syndromu

nebude moci sám zplodit dítě. Bylo tak smutné, že on pravděpodobně nikdy nezažije ty pocity, které mám já, když se na něho dívám! Ale ještě nebylo nic ověřeno. Má teprve dva roky.

Trpěl některými zdravotními počátečními těžkostmi, které děti s trisomií často mívají?

Gigi měl zajímavý start do života a my jsme měli zajímavý start do rodičovství. Bylo nám řečeno, že je nutný císařský řez, protože není jisto, zda má dítě dosti výživy kvůli malé placentě. Byla jsem 36,5 týdne těhotná. Po císařském řezu šlo všechno rychle, byla jsem pod utišujícími prostředky a nevěděla jsem, jak císařský řez probíhá. Jeden a půl dne jsem nemohla své dítě spatřit. Bylo ihned přemístěno na intenzivní péči. Jen jeho tehdejší lékařce je třeba děkovat, že vůbec přežilo. Měla totiž pocit, že dítě s DS mívá vždy problémy se srdcem. Náhodou (nebo lépe Božím řízením) šel kolem specialista kardiolog z jedné nemocnice do druhé. Prosila ho, aby se podíval na naše dítě, a on zjistil, že má v srdci díru, jednu zúženou aortu, jinak položenou chlopuň a několik tepen vycházelo ze srdce jinak než u ostatních lidí. Gigi byl přemístěn do jiné nemocnice s kardiologickou stanicí na druhém konci města. Tam pro mě nebylo volné lůžko a já jsem musela noc a půl dalšího dne být bez něho. Byly to nejhorší hodiny mého života, protože jsem měla strach o jeho přežití, když jsem ho tak neuvěřitelně ztratila z očí.

Bylo také zjištěno, že má uzavřený žaludek. Proto měl týden po narození operaci žaludku. Za další týden operaci srdce.

Protože pil mléko velice, velice pomalu (odměřovali jsme je po kapkách za hodinu), byl Gigi živěn hadičkou skrze nos do žaludku. Pak jsme ho dostali konečně po sedmi týdnech domů (byla jsem těch sedm týdnů stále u něho ve dne v noci, pokud to bylo dovoleno, a proto byl pro mě ná-

mohli zakusit něžnost, vděčnost, přítulnost a zářící úsměv a radost ze života oněch postižených, nakonec by jejich rodičům mohli velice, velice závidět. Neprokazuje maličký Gigi přímo neuvěřitelný stupeň vnitřní, Bohem darované intuice dobra, štěstí a lásky, když se celý šťastný raduje z toho, jak se maminka a tatínek objímají? Tito „chudáčci“ brání svou existenci nikoliv silou svých paží, ale silou úsměvu, který na rozdíl od mnoha „zdravých“ jim zcela očividně vychází přímo ze srdce.

Bůh, který nás stvořil ke svému obrazu, je také obrazem toho, jak máme milovat: čistou a nezištnou, do krajnosti obětavou láskou. Jenom z lásky nás stvořil. Nikoho z nás nepotřebuje ke své blaženosti. S každým z nás si vlastně „přidává“ mnohem více starostí, než kolik musí věnovat rodiče postiženému dítěti, protože všichni jsme v jeho očích postiženi. Rodiče jsou proto rodiči, aby byli obrazem Boha Otce, který dává svítit slunci na dobré i zlé a déšť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé. Takové dítě je vlastně darem právě proto, že je mimořádnou příležitostí k prokazování lásky. Co je to za matku, která se bojí, že bude muset vynaložit více lásky pro své dítě, protože je jiné?

Ty postižené bytosti se na rozdíl od mnoha nepostižených vyznačují tím, že nikomu neublíží, nikoho neohrožují. Potřebují od svých rodičů více péče, aby se naučily to, co potřebují stejně jako zdravé děti. Na tuto zvýšenou péči je mož-

vrat domů nesrovnatelně krásný). Když měl pět týdnů (ještě v nemocnici), rozhodl proti všem očekáváním a předpovědím, že chce být kojeno – byla jsem na něho hrdá, mohla jsem ho dodatečně krmit několika málo mililitry! Po 17 týdnech si vytáhl hadici z nosu a byl jako normální dítě krmen kojenním a lahví.

no se dívat jako na nežádoucí zátěž, která překáží, nebo ji také přijímat jako vzácnou příležitost prokázat svému dítěti lásku, ke které jsou vlastně svou lidskou přirozeností jako rodiče přímo disponováni, a tuto prokázanou lásku odměňuje nejen Bůh, ale již sama přirozenost. Je to projev nejen bezcitnosti, ale naprosté zanedbnosti těch, kteří by tyto zvláštní Boží posly chtěli zde na zemi přímo vyhubit jako škodnou. Ředitelka divadla Ramba Zamba v Berlíně si neumí představit horší situaci, než kdyby Tito milí, pro všechny otevření lidé měli z tohoto světa vymizet. Nikdo tak neumí ztělesnit roli Desdemony v tragédii Othello jako Juliana Götzeová právě díky Downovu syndromu. V jedné inscenaci této scény, kde vystupují herci s trisomií 21, můžete zhlédnout zdramatizovanou alegorii, ve které „normální“ společnost je společnost úchylných a domnělí blázni jsou ti poslední normální. K „normálu“ člověka patří také úcta ke svému Stvořiteli a Pánu.

Tak mě napadlo, jak by to vypadalo, kdyby se situace obrátila, a nikoliv rodiče, ale budoucí děti by si mohly otestovat své nabízené rodiče, zda se jim budou hodit. Obávám se, že mnoho rodičů dnešního typu by se marně domáhalo nějakého potomka. Skutečný problém pro současnou společnost nepředstavuje postižená menšina, ale „zdravá“ většina, která ztratila schopnost osvědčovat základní lidské vlastnosti.

-lš-

ny a přátel v Rakousku i v Australii a přimluvě Matky Boží v Medjugorje.

Dnes je Gigi „zdravé“ dítě, nebývá vůbec nemocný. Jednou ročně musí na kontrolu. Jeho chlopně bude nutno později opět operovat, až bude v pubertě potřebovat více síly. Bere ráno jednu malou tabletku, protože sám nevytváří vždy všechny hormony, ale zdá se, že je produkuje stále více, máme tedy velkou důvěru.

„Celý program“ jsme, tak říkajíc, prožili s ním. Byla to jistě tvrdá doba.

Ale vzpomínám si na čas v nemocnici a musím říct, že jsem viděla mnoho rodin, kterým se vedlo mnohem hůře. Tolik dětí, které měly tolik problémů! Sebeobětující se rodiče, kteří ve dne v noci byli u svých těžce postižených dětí.

Ale také jsem viděla děti, o které se nikdo nestaral: Děti na kardiologické stanici, které celý den ve svých bílých postýlkách hleděly na stěnu. Pukalo mi srdce, ale bylo zakázáno sáhnout na cizí dítě anebo se jím zabývat. Hrála jsem Gigimu Mozarta a Kisi-Kids. To vyprávím proto, protože často rodiče nechtějí dítě s Downovým syndromem, protože je s ním „mnoho problémů“. Ale je velmi mnoho rodičů, kteří nechtějí „normální dítě“ jen proto, že má vyléčitelnou srdeční vadu! Mohu říci, že jsem viděla, jak tyto děti den ze dne chřadly, zatím co moje „postižené dítě“ bylo den ze dne veselejší.

Musela jste se zpočátku nějak přimět k tomu, abyste toto dítě milovala?

Ne, pokládala jsem toto dítě vždy za Boží dar a to mi velmi, velmi ulehčuje je milovat. Již před porodem měl neuvěřitelný způsob, jak dát o sobě vědět, měl vždy na tváři úsměv, byl prostě okouzlující. A dnes je navíc tak živý, tak veselý, prostě sluníčko. Probouzím se každý den k dětskému úsměvu – může být

něco krásnějšího? Každý večer jdu spát a těším se na srdečné „mama, mama“ příští ráno. Tolik toho prodělal, a je inspirací k radosti! Bůh nám dal toto dítě z určitého důvodu, chápu to jako dar, že mohu být odpovědná za tohoto mladého muže a dívat se, jak vyrůstá, a ještě větším darem je, když mě nazývá „mama“ a miluje mě.

Paní Stewartová, jste opět v jiném stavu. Ruku na srdce: Sáhla jste tentokrát k opatření proti dalšímu dítěti s trisomií 21? Můžete s klidným svědomím říct: JEDNO dítě stačí. Musím nyní myslet na své vlastní síly... V naší kultuře to tak mnozí chápou.

Druh trisomie, kterou má Gigi, nemá žádnou známou příčinu a není dědičný. Je proto velmi pravděpodobné, že naše další dítě nebude mít DS. Přirozeně, jistě to není. Existuje test, který mi moje lékařka navrhla, aby se zjistilo, zda já nebo můj muž nejsme nositeli Downova syndromu. Ale k čemu to je? Řekněme, že jeden z nás je nositelem: Přece jsme při svátosti manželství slíbili, že přijmeme Bohem darované dítě. Nebyly zde žádné poznámky „každé ZDRAVÉ dítě“, „jen děti, které nejsou problémové“. Přijmeme každé dítě. A věřte mi, neříkám to jen tak. Víme, co to znamená navštívit dítě čtyřikrát na intenzivce mezi jinými nemocnými nebo umírajícími dětmi. Viděli jsme mnoho trpících dětí. Víme, že není žádná záruka, že moje další dítě bude zdravé. Ale moje dítě je od Boha, On má s ním své plány a já ho přijímám.

Vezměme případ, že bychom se s manželem rozhodli, že už nebudeme mít dítě kvůli nebezpečí Downova syndromu. Co řeknu Gigimu za několik let? Že zkušenost s ním nám stačí? Že kvůli tomu, jaký je on, nechceme další podobné dítě?

Přirozeně, modlím se o zdravé dítě, protože samozřejmě nechci, aby další dítě muselo projít tolikerym utrpením na počátku života jako Gigi (mluvím o ope-

racích, nikoliv syndromu). Přirozeně, přeji všem svým dětem, aby jednou mohly vést samostatný život a založit vlastní rodinu. Ale je fakt, že Gigi má teprve dva roky. Nevíme, nakolik ji Gigi nebude moci mít. Vyrví se lék, který pomůže nahradit chybějící látky v mozku... kdo ví? Bůh se o naši rodinu postará.

A když myslím na své těhotenství s Gigi a na své současné těhotenství, napadají mě slova jako „dar“, „malé ručičky“, „dětský úsměv“, „výměna plen“, „něžná malá ouška“, „něžné prstíčky“, „probdělé noci“, ale nikdy ne slova „reproduktivní svoboda“, „právo na sebeurčení“ a podobně. Moje „reproduktivní svoboda“ nespočívá podle mého názoru v tom, rozhodovat o životě jiného člověka.

Pokládám to za velice smutné, když znovu a znovu slyším v médiích o žalobách na odškodné, které rodiče obdrží, když přijde na svět dítě s Downovým syndromem. Moje dítě není žádná „škoda“ a podávat žalobu, když přijde dítě, které případně vyžaduje více odpovědnosti a více nákladů, pokládám za velice smutné. Jsme tu opět u reproduktivní svobody (při mé osobní definici): Mám svobodu rozhodnout se, zda přijmu dítě – v této svobodě si musím být vědoma, že ne každé dítě se rodí bez problémů, ne každé dítě je zdravé. Nikdo mě nenutí převzít tuto odpovědnost, musím se k ní, podle mého názoru, svobodně rozhodnout, a buďto žít ve zdrženlivosti, nebo žít tak, aby nedošlo k početí (přirozená regulace porodnosti je přípustná).

Často se vložím do diskuse a říkám nahlas svůj názor, když jde o toto téma. Nechci, aby Gigi vyrůstal ve světě, ve kterém se musí stále ospravedlňovat, že je na světě. A nechci, abych se já musela ospravedlňovat za to, že přijímám od Boha děti takové, jaké jsou.

*Otázky kladla Petra Lorlebergová (Kath-net)
Překlad -lš-*

Rozsudek smrti – trisomie 21

Od letošního července je v Německu dostupný krevní test, který z krve matky zjistí u embrya přítomnost Downova syndromu. Katolická církev a ochránci postižených se obávají, že vzroste zneužívání prenatalní selekce.

Čísla mluví neúprosně: 90 % nenarozených dětí, u kterých byl při prenatalní diagnostice zjištěn Downův syndrom, bylo utraceno. Nový krevní test tento trend silně zvýší.

Protože trisomie 21 neboli Downův syndrom se nedá zatím léčit, je jeho diagnóza určena jedině tomu, aby se zabránilo narození takto postižených dětí. Příslušný preparát firmy LifeCodexx byl již v USA aplikován ve 25 000 případech.

V současné době se kvalita života postižených značně zlepšila a díky lékařské péči a zlepšenému pedagogickému přístupu při výuce řeči se vyhlídky na uplatnění postižených výrazně zlepšily. Sebastian Urbanski, jeden z postižených, působí v berlínském divadle a vystupuje i v hlavních rolích. Říká: „Je jasné, že jsme pomalejší. Ale existují možnosti, jak nám pomáhat.“ On sám se naučil číst, psát a počítat: „Vyřazení ještě před narozením není v pořádku. Takovými testy jsme předem zařazováni mezi outsidersy.“ Urbanski působí také při ozvučování filmů. Španěl Pablo Pineda jako první člověk s Downovým syndromem absolvoval vysokou školu.

Nicméně strach budoucích matek, že přivedou na svět duševně postižené dítě, je značný. Ztěžuje to navíc okolnost, že ve společnosti schází potřebná solidarita a nároky v povolání jsou vysoké. Jen v Německu je ročně prováděn u 30 000 žen test plodové vody nebo vyšetření tkáně placenty. Tato invazivní diagnostika není zcela bezpečná. V jednom procentu případů dochází k předčasnému porodu. Není

proto divu, že firma LifeCodexx využila lukrativní příležitost.

Odmítnout postiženému právo na život je zjevná forma diskriminace. Mentalita předporodní selekce je velmi nebezpečná. Vytváří se situace, kdy narození dítěte bude přípustné jen tehdy, když počaté dítě odpovídá představám rodičů a společnosti. V USA chtějí vyvinout metodu, která by pomocí krevního

Sebastian Urbanski (33 let) a Juliana Götz (25 let), členové divadelní skupiny Ramba Zamba, jako hlavní protagonisté filmu „So wie du bist“ režiséra Wolfganga Murnbergera. Film pojednává o lásce dvou mladých lidí, muže a ženy, postižených Downovým syndromem, o jejich touze po manželství a je zpracován na základě skutečného příběhu.

testu ukázala všechny genetické známky počatého dítěte. Experti počítají s tím, že dojde k explozi prenatalních vyšetření. Zatím je takový krevní test finančně značně nákladný, ale to se časem jistě změní. S těmito testy vzrůstá nátlak na otce a matky. 70 % rodičů postižených dětí uvádí, že jim přátelé a příbuzní předhazují, proč nepodstoupili prenatalní diagnostiku. Testy se tak stávají jakýmsi sociální závazkem pro těhotné ženy. Porodit postižené dítě bude platit za určitý druh selhání.

Urbanski říká: „I my postižení jsme přece lidé.“ Urbanski, kterému je 34 let, patří k divadlu postižených „Ramba Zamba“ od roku 2002. Našel zde mnoho přátel. Někteří z nich jsou postižení hůře než on. „Ale všichni se cítíme dobře a máme radost ze života.“

*Podle zahraničních pramenů
Překlad -lš-*

Cesta k světlu (2)

Benedikta Bianchi Porro

Vánoce 1956: objevují se první zřetelné a závažné symptomy těžké choroby, jejímž projevem je zřejmě také její hluchota.

Po mnoha konzultacích, které nepomohly definovat druh nemoci, se Benedikta rozhodne, že sama provede diagnózu strašné choroby: neurofibromatóza.

Dne 27. června 1957 podstoupí první operaci hlavy. Oholili jí vlasy. Benedikta snad znovu prožívá v tomto okamžiku zážitek z dětství: rolník zvaný Natale jednoho deštivého dne v září stříhal vlnu jedné ovečky, mlha se zvedla a otevřela pohled na vesničku Bertinoro. *Když mi stříhali vlasy, cítila jsem se jako beránek, kterému stříhají vlnu, a prosila jsem Pána, aby mě učinil silnou a malíčkovou. Pán jako maminka chce od nás velké věci. Mnoho jsem trpěla a žádala jsem Pána, abych byla jako ovečka v jeho rukou.*

Vzpomíná na tuto operaci v jednom dopise Marii Gracii, své drahé přítelkyni: *Kvůli operaci mi ostrihali vlasy zcela dohola a nyní moje hlava připomíná figurínu z výlohy... Přiznávám se ti, že jsem někdy pocítovala velkou depresi... V důsledku operace mi ochrnula pravá tvář, jsem napolo ochrnutá v obličeji. Mám podstoupit plastiku. V očekávání lepších časů (ale přijdou?) jsem nucena přerušit studium. Co mě to stojí, to ví jen nebe! Trpělivost, důležité je zachovat klid.*

Její síla a vůle dosáhnou, že na podzim vykoná dvě zkoušky z patologie. Nicméně „věděla“... Když se jednoho dne vrátila ze zkoušky s úspěchem, ale unavená, svěřila se mamince: *Ano, mami, i tentokrát to šlo dobře, ale k čemu to je? Za chvíli... Za chvíli se neurofibromatóza skutečně projeví v celé své tragičnosti, v takové podobě jako málokdy.*

Dne 29. června 1959 podstoupí neúspěšně poslední zkoušku z hygieny. Ale nedra-

matizuje to: *... profesor je pedant, který bazíruje na zbytečnostech... to spravím!*

7. srpna jí odebírají míšni mok. Po této operaci je zcela paralyzována v dolních částech těla, je nucena zůstat nejdříve v křesle a pak další čtyři roky na lůžku. Postupně ztrácí chuť, hmat, čich.

V těchto bolestných letech je jí po boku Marie Gracie, vždy mlčenlivá a ochotná k pomoci. Benedikta jí svěřuje své každodenní námahy i určité radostné okamžiky. *Mám mnoho pokusů, modli se za mě. Kdybych o tom začala sama mluvit, řekni Mu, ať mě umlčí. Stává se mi, že se ocitám na zemi, pod tíží těžkého kříže: Volám Ho s láskou, u jeho nohou, a On sladce položí mou hlavu na svůj klín. Chápeš, Marie Gracie? Znáš sladkost takových okamžiků?*

Skrze Marii Gracii vstoupila do okruhu jejích přátel Nicoletta a bude pro ni velkou duchovní pomocí.

Mnoho dalších přátel zakotví na tomto břehu v plnosti společenství, které učiní z tohoto pokoje „křižovatku života“. „Přicházeli jsme ji společně navštívit. Jako bychom nebyli u lůžka. Benedikta nám dávala zapomenout, že jsme u nemocné osoby. Celý den jsme s ní poví-

Benedikta Bianchi Porro

Benedikta ve 14 letech

dali. Byly chvíle, kdy se smála, zpívala s námi, modlila se nešpory.“ (Svědectví Pavly) Přátelé ji obklopovali při jejím velkém duchovním putování. Benedikta je něžně a hluboce miluje a všichni vytvářejí spolu jednotu. Když ji nemohou navštívit, přicházejí jí jako Boží dar dopisy.

Drahá Nicoletto, díky za tvůj dopis. Když mi ho četli, myslela jsem, že se mi dostalo velké milosti, jako by na mě sestoupila radost z nebe... Svatý Augustin říká: Ochutnal jsem tě, a nyní mám po tobě hlad a žízeň; dotkl ses mě, a nyní hořím touhou po tvém pokoji.

Touto žízni a hladem planuly dopisy, které Benedikta pracně psala svým přátelům a příbuzným: *... pokud jde o mne, žiji stále stejně a život se zdá plný... protože je pravda, že život sám o sobě a v sobě se mi jeví jako zázrak, chtěla bych vyslat hymnus chvály Tomu, který mi ho dal... Někdy se ptám, zda nepatřím mezi ty, kterým bylo mnoho dáno, a bude od nich mnoho požadováno...*

V květnu 1962 jede poprvé do Lurd vlakem nemocných. Její odevzdanost Bohu je veliká, má jeden svůj velký plán: *Toužím se uzdravit a stát se sestrou. Udělala jsem slib. Po návratu píše: Jela jsem žádat o uzdravení, ale Boží soud převyšuje naše soudy a On jedná vždy k našemu dobru.*

Vedle ní v jeskyně leží na lehátku jedna ochrnutá žena. Je to Marie D. B. Zoufá si a pláče. Benedikta ji těší, pak vezme její ruku, stiskne ve svých rukou a jsou spojeny jako v jediné modlitbě: *Madonina je zde, Madona se na tebe dívá. Maria! Řekni Madoně, aby ti pomohla.*

A usebere se v hlubokém mlčení. Pojednou vidí, jak se Marie sama zvedá z lehátka a jde. Po návratu napíše:

Měli jsme na pouti jednu zázračně uzdravenou. Jaké dojetí, jaká radost! Boží milosrdenství nezná hranic.

Benedikta pokračuje ve svém namáhavém výstupu: zbavovat se stále více sebe sama. *V Lurdách jsem měla velkou vyprahlost, ale vrátila jsem se s takovou vírou a pokorou. Potřebujeme pokoru, to znamená uznat, jak jsem ubozí, prosit, abychom poznali pravdu...*

27. února 1963. Městská klinika v Miláně. Benedikta postupuje poslední operaci hlavy. Má strach. Marie Gracie jí napíše Bernanosova slova z *Deníku venkovského faráře*. Trochu je upravila, protože nechápala, co farář myslí vlastní smrtí: „Pokud jde o strach, řeknu beze studu – Mám strach – a Pán mě už dokáže uklidnit.“ Benedikta čte, opakuje tato slova polohlasem a v naprosté odevzdanosti děkuje přítelkyni s mimořádnou sladkostí.

28. února 1963. Je to nejtragičtější a snad největší den v životě Benedikty. Oslepla. Cesta do Božího tajemství je nyní dokonána. Následují zoufalé hodiny: „...cítila se velmi zle. Dýchání bylo namáhavé. Zmítala se, když jí aplikovali bolestivé infuze do žil na hřbetu pravé ruky. S použitím druhé ruky, kterou jí nechali volnou, jsme se s ní snažili komunikovat, aby zůstala klidná. Zoufale jsme se pokoušeli, napoprvé, mluvit s ní, slepou a hluchou, tichou abecedou, kterou znala, dotýkali jsme se prsty jejích dlaní a vytvářeli tvar písmen. Ale nebyla zvyklá na toto cvičení krajní trpělivosti. Byla bezradná a odmítla nás. Pak náhle, zcela znenadání jí ovládl veliký klid. Slepota, která byla do tohoto dne jen hrůznou hypotézou, stala se nyní skutečností, a Benedikta ji přijímá jako projev Boží vůle.“ (Svědectví Marie Gracie)

(Pokračování)

Překlad -Iš-

Jsou kolem nás andělé?

V západní Evropě takové téma nepřichází vůbec v úvahu. V Americe tomu bylo do nedávna podobně. Ale od určité doby se zdá, že především v nemocnicích se postoj mění. Zprávu o tom podávají lékaři a zdravotní sestry.

Před několika lety kolovalo v jedné nemocnici v Severní Karolině video, na kterém bylo možno vidět zářící světlo. Bylo to ve spojení s jedním mladým mužem, který trpěl těžkým zápallem plic.

Nadpřirozené jevy

Takové jevy jsou prý možné jen tam, kde mají pro ně duchovní pochopení. V jednom případě šlo o zdravotní sestru, která dokonce vedla na internetu deník, kam zapisovala případy, na které narazila, a nejednalo se přitom jen o anděly, ale také o demony. Něco podobného vyprávěla autorovi také jedna lékařka v Německu.

Jak sděluje jiná agentura, desetiletý Ryan Reynolds několik měsíců před svou smrtí na neoperovatelný nádor řekl rodičům při jednom výletu: „Vidím anděla!“ Nebylo to nic neobvyklého, protože Ryan už častěji něco podobného říkal. Ale když rodiče vyvolali pořízenou fotografii, viděli kromě tety a strýce také bílé průhledné duchy. Nejdříve se domnívali, že jde o vadný filmový materiál. Ale když pak pořízené snímky na třech různých místech a třemi různými kamerami vyvolali v různých laboratořích, viděli na všech snímcích bílé průzračné postavy.

Fotograf Angie Schafer z místního listu prohlásil, že nikdy nic podobného neviděl.

Vyslovený ateista

Když prof. dr. Howard Storm, vyslovený ateista, prožil posmrtné zážitky, vyprávěl později: „Vícekrát v době, kdy jsem byl

v bdělém stavu a věřil jsem ve svou brzkou smrt, přišel ke mně do pokoje anděl. Pokoj se naplnil jasným bílým světlem a u mého lůžka náhle stanulo několik krásných andělů. To se mi stávalo, jen když jsem byl v bdělém stavu. Přítomnost andělů mě naplňovala radostí. Anděl mě ujistil, že se vrátím do života a Bůh bude nade mnou bdít.

Cítil jsem se ihned tělesně i duševně lépe. Anděl nikdy nepřišel, když v pokoji byl někdo jiný, a když někdo vstoupil, hned zmizel.

Když jednou přišla zdravotní sestra, posadil jsem se na lůžku a měl jsem ještě oči plné slz. Řekl jsem jí, že byl u mne anděl. Sestry se tomu smály a většinou si myslely, že jsem rozrušený. Ale já jsem věděl, že mi byl vrácen život, abych o tom podal svědectví.“ Dr. Storm je dnes věřící.

Prošba o pomoc

Jedna zdravotní sestra sdělila, že jednou před lety měla pacienta, který byl velmi neurvalý. Prosila tedy Boha, aby jí poslal na pomoc svatého Michaela a jiné anděly. Náhle spatřila velkého anděla. Překvapena uslyšela slova: „Proč jsi překvapená? Neprosila jsi mě o pomoc?“ Pacient se uklidnil, mohla ho klidně ošetřit.

Hory přenášet

V jednom americkém institutu vydali výzvu: Dříve než jdete k lékaři, vyzvějte anděla, anebo přímo Božího Syna a jeho Matku.

Zdá se, že jsou místa, nemocnice a školy, kde se začínají vracet k autentickému evangeliu. Na co v posledních staletích zvláště v Německu a ve Francii zapoměli, začíná se opět uplatňovat: Víra hory přenáší. To je příslib, který dal Pán již svým učedníkům.

Christ von Morgen 6-7/2012

Překlad -lš-

BLAHOSLAVENÁ - dokončení ze str. 2

a přibližuje se k Bohu, protože Bůh je blízko každému z nás. Je jedno krásné rčení svatého Řehoře Velikého o svatém Benediktu, které můžeme aplikovat ještě také na Marii: Svatý Řehoř Veliký říká, že srdce svatého Benedikta se stalo tak velkým, že do tohoto srdce mohlo vstoupit všechno stvoření. To platí ještě více o Marii: Maria, spojená plně s Bohem, má srdce tak velké, že všechno stvoření může vstoupit do tohoto srdce a votivní dary ve všech částech světa to demonstrovají. Maria je nablízku, může naslouchat, může pomáhat, je blízka nám všem. V Bohu je prostor pro člověka, Bůh je blízko, Maria spojená s Bohem je velmi blízko, má srdce široké jako srdce Boží.

Ale je zde ještě jiný aspekt: nejen Bůh je prostor pro člověka; člověk je prostor pro Boha. Také to vidíme v Marii, svaté Arše, která nese Boží přítomnost. V nás je prostor pro Boha a tato Boží přítomnost v nás, tak důležitá pro osvětlení světa v jeho smutku, v jeho problémech, tato přítomnost se uskutečňuje ve víře: ve víře otevíráme brány našeho bytí, aby Bůh vstoupil do nás, aby Bůh mohl být naší silou, která dává život a cestu našemu bytí. V nás je prostor, otevřme se, jako se otevřela Maria, když řekla: *Staň se tvá vůle, jsem služebnice Páně*. Když se otevíráme Bohu, nic neztrácíme. Naopak: náš život se stává bohatým a velikým.

A tak se víra, naděje a láska kombinují. Dnes je mnoho řečí o očekávání lepšího světa: to

má být naše naděje. Zda a kdy přijde lepší svět, nevíme, nevím. Jisté je, že svět, který se vzdaluje od Boha, se nestává lepším, ale horším. Jen Boží přítomnost může také zaručit dobrý svět. Ale nechme toho. Jedna věc, jedna naděje je jistá: Bůh nás čeká, čeká na nás, nejdeme do prázdna, jsme očekáváni. Bůh nás očekává, a když jdeme do jiného světa, nacházíme dobrotu Matky, nacházíme své blízké, nacházíme věčnou lásku. Bůh nás čeká: toto je naše velká radost a velká naděje, která se rodí právě o tomto svátku. Maria nás navštěvuje, je radostí našeho života a radost je naděje.

Co tedy říct? Velké srdce, Boží přítomnost ve světě, Boží prostor v nás a Boží prostor pro nás, naděje, že jsme očekáváni: toto je symfonie tohoto svátku, poučení, jaké nám meditace o této slavnosti poskytuje. Maria je jitřenka a zář vítězné Církve; ona je útěchou a nadějí pro putující lid, říká dnešní preface. Svěrmě se její mateřské přimluvě, aby nám vyprosila od Pána posilu pro naši víru v život věčný; ať nám pomáhá žít dobře v čase, který nám s nadějí nabízí Bůh. Křesťanskou nadějí, která není jen nostalgií po nebi, ale živou a činnou touhou po Bohu zde na zemi, touhou po Bohu, který činí poutníky neúnavnými, neboť je živí odvahou a silou víry, která je současně odvahou a silou lásky.

Bollettino Vaticano

15. srpna 2012

Překlad -lš-

PŘELOŽENÉ SÍDLO

Biskup Camillo Ballin přeložil své biskupské sídlo z Kuvajtu do Bahrajnu. Tato země skýtá nejen lepší komunikační možnosti, ale vyznačuje se také větší náboženskou a kulturní otevřeností. Pod biskupství, které zahrnuje Kuvajt, Bahrajn, Katar a Saúdskou Arábii, spadá více než dva miliony katolíků, kteří žijí v obtížných podmínkách tohoto regionu. V novém sídle získal biskup pozemek 9000 m², na kterém bude moci vybudovat katedrálu.

(Pramen: Mohabatnews)

Podivuhodným způsobem otevírá Bůh oči slepým a uši hluchým.

Činí tak především u těch, u kterých ví, že jeho dar nenechají ležet ladem, ale vytěží z něho bohaté plody. Mladý Malcolm Muggeridge sotva tušil, jakou roli sehraje v jeho životě četba evangelia, s nímž se začal potají seznamovat jen tak z vlastního zájmu. Snad právě proto, že četl Nový zákon svobodně a bez všech předsudků, nenechala ho lhostejným velikost jeho tajemství. Aniž to předpokládal, osvojoval si poznání, které významně ovlivnilo jeho pohledy a postoje a stalo se mu postupně v dalším životě klíčem k řešení rozhodujících osobních a společenských problémů. Mnohem dříve, než se mu evangelium stalo branou ke vstupu do nadpřirozeného života s Bohem, poznával v něm krok za krokem pouhým rozumem cennou pokladnici vpravdě nejmoudřejších zásad, jaké je možno uplatnit pro opravdu šťastný a vyrovnaný přirozený lidský život.

To, co vyčetl sám z evangelia přirozeným světlem rozumu, vrátilo se mu totiž později na mysl jako optimálnější alternativa pokaždé, kdykoliv zažil, že jeho dosavadní přesvědčení a praxe selhaly, ať už se to týkalo jeho osobního života nebo řešení závažných sociálních problémů. Rozpomněl se na evangelium, když si uvědomil a prožil, jak destruktivně působí na lidskou osobnost i jeho manželství sobectví, pýcha a pohlavní nevázanost, a stejně tak tomu bylo ve chvíli, kdy se přesvědčil o proľhanosti a zločinnosti sovětského systému, kterému nejřívě tolik důvěřoval.

Tyto své zkušenosti pak dokázal zpracovat ve své duši tak důsledně a nekompromisně, že pokládal za svou povinnost vykročit odvážně proti proudu i za cenu ztráty společenského postavení a kariéry. Socialismus, který byl jeho první vírou a přesvědčením, a křesťanství se před jeho duchovním zrakem utkaly v ne-

Na slovíčko

úprosne konfrontaci a evangelium jednoznačně zvítězilo nad ideologickou lží. Zažil sám na sobě, že křesťanské zásady nejsou něčím, co člověka omezuje a ochuzuje. Nepřijímal je ani jako uložené příkazy, nýbrž jako nabídku neoptimálnějšího řešení závažných osobních i mezilidských problémů.

Jeho názorová samostatnost nebyla oportunistickou svévolí. Cenil si své svobody a nezávislosti, a proto nesnášel terorismus liberální ideologie, která v šedesátých letech tak suverénně opanovala sekulární a neméně i duchovní společnost. Nebyl proto ochoten stát dále v čele instituce, jejíž osazenstvo propadlo pýše, svévoli a libovalo si v nezřízenostech a požitkářství.

Sebekázeň pro něho neznamenala nějaké nepopulární „umrtvování“. Plodem a cílem sebezáporu není utrpení, ale radost ze získání pravé svobo-

dy a z přístupu k nejušlechtlejším hodnotám. Ještě dříve, než to vyhlásil papež ve své encyklice *Humanae vitae*, byl přesvědčen o posvátnosti života a bylo mu zcela jasné, že pohlavní život není možno svévolně oddělovat od plodění. I hlasatelé regulace porodnosti si musí být vědomi, že nejpřirozenější regulací je pohlavní kázeň a zdrženlivost. Tu si Malcolm Muggeridge vybojoval dlouhým úsilím a vytrvalou askézí, kterou pokládal za nezbytnou a nejvyšší rozumnou i bez nadpřirozených pohnutek.

Je to zajímavé, že z dlouhého života tohoto konvertity je pro nás křesťany až zahanbujícím příkladem už ta jeho větší část, kterou prožíval dlouho před svým křtem a která se tak stala vlastně zvláštní oslavou a potvrzením pravdivosti evangelia. Právě proto, že tato významná, široce známá a současně důsledná a charakterní osobnost ve své osobní zkušenosti prožila, jak zotročuje a okrádá člověka to, co je kolem něho tak vysoce a obecně v kurzu, – egoismus, pýcha, chlípnost a chtivost – mohla dospět k přesvědčení, že evangelium a jeho zásady plně odpovídají samotné lidské přirozenosti všech dob a všech míst. Jen zdrženlivost, askéze v ovládnání smyslů a citů zajišťuje člověku pravou svobodu ducha a otevírá cestu ke skutečné životní radosti.

Budoucnost naší společnosti závisí na tom, do jaké míry si

stejnou zkušenost a přesvědčení osvojí rodiče, a to ještě dříve, než vezmou na svá bedra nesmírně závažný a odpovědný úkol zplodění a formace další generace. Čím všudypřítomnější a dotěrnější je současný duch liberalismu, laxismu a požitkářství, tím důležitější je, aby všechny tyto vlivy dokázali náležitě předběhnout a zajistit svým dětem reálné prožívání nenahraditelného daru evangelia skoro ještě dříve, než je počnou v životě. Jen z trvalého příkladu, přístupu a životních postojů láskou vedených rodičů mohou pak tyto živé Boží dary citelně zakoušet a poznávat, jak nesmírně převyšuje čistá duchovní radost všechna tak dotěrná materiální a smyslová potěšení. K tomu je třeba děti vést od nejtětlejšího věku, aby se zabydlely ve světle pravdy a skutečné radosti dříve, než je prostředí, kterému se nebudou moci vyhnout, zahltí svými lacinými náhražkami a lží.

Tu opravdovou vnitřní radost z Boha mohou děti skutečně prožívat a poznávat jediné tehdy, když od nejtětlejšího věku zakoušejí něhu a blaženost laskavé péče a přítomnosti milujících rodičů. Něžná pozornost a obětavá starostlivost maminky i tatínkova bezpečná blízkost a moudrost jsou pro děti názorným předobrazem daleko větší a daleko nejněžnější náruče nebeského Otce. Na síle a přesvědčivosti těchto zážitků závisí, jak hluboce se tato zkušenost zakorení v jejich srdcích, aby si tento neocenitelný poklad pak dokázaly chránit, jít odvážně proti proudu a stát se přítom pro své okolí šokující skutečností, že existuje něco mnohem většího, než čím se přecpává až k zalknutí současný životní způsob. Příklady svatých dětí a svaté Terezičky nechť jsou pro naše rodiny nedostižným vzorem, jak sytit dětskou duši nevýslovnou radostí z Boží lásky, dobroty a krásy, kterou je možno zakoušet i v tom nejprostším a nejchudším prostředí.

-lš-

Protináboženské strategie západní kultury nejsou tak hmatatelné... Zjevné formy násilí nahrazují mnohem jemnější, o to však důvtipnější verbální a myšlenkové výpady. Náboženství podle jejich tvrzení omezuje osobní svobodu.

Zapomíná se na skutečnost, že státy, které chtějí náboženství zbavit jakékoliv veřejné role, tím porušují práva věřících. Vzniká tedy zcela opačná situace: nikoli náboženství omezuje práva jedince, nýbrž veřejný tlak zabráňuje věřícímu jedinci, aby svobodně projevoval svou víru. Strategie je to sice subtilní, avšak vysoce účinná. Znemožňuje totiž uplatnění křesťanských hodnot ve veřejném rozhodování.

*Mons. Silvano Maria Tomasi,
stálý pozorovatel Svatého stolce v ženevském sídle OSN*

Pondělí 10. 9. 2012: 6:05 Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Frano z Malesie **7:00** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **7:25** Jezuité o: Mariánská zjevení **7:45** Přejeme si... **8:00** Post Scriptum P. Marcelem Puvákem **8:20** Dobro ako princíp svetla a pravdy **8:45** Pro vita mundi (2. díl): Leo Židek **9:35** Do vienka dané... Výroba bábik **9:50** Bubnování s Čtyřlístkem **10:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea **10:40** Godzone magazín **11:10** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **11:20** Noeland (23. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Ovce.sk: Maškarní ples **11:50** Ovce.sk: Cudzí mobil **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert studentské scholy **13:25** Hornolidečko – Prlov **13:40** Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Dům holubí **14:30** CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost (7. díl) **14:50** Noční univerzita: Křesťané a politika – Ing. Stanislav Juránek **15:35** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **16:00** Pustevny **16:25** Andělka **17:00** NOEparáda (181. díl) [L] **17:40** Exit 316 MISE: Někdo mě slyší **18:05** Muzeum Kysucké dediny vo Výchylovke **18:25** Sedmihlásky **18:30** Ovce.sk: Ohňostroj [P] **18:35** Ovce.sk: Hrubokrč [P] **18:40** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství **19:30** Přejeme si... **19:45** Ars Vaticana (14. díl) **20:00** Klapka s... (45. díl): Lud'kem Štiplem [P] **21:00** Na koberečku [P] **21:10** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **21:30** P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **23:05** Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:40** Kulatý stůl: Sv. Jan Nepomucký a jeho odkaz dnešku **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 11. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Prlov **6:15** Koncert: Violoncellový recitál **7:35** Cesta k andělům (65. díl): Táňa Fischerová **8:25** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **8:35** Hudební magazín Mezi pražci **9:10** Budu pomáhat: Múzy dětem **9:20** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **9:30** Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:05** P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **11:40** Sedmihlásky **11:45** Ovce.sk: Ohňostroj **11:50** Ovce.sk: Hrubokrč **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (20. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (14. díl) **12:45** Exit 316 MISE: Někdo mě slyší **13:05** Za tajemství šumavských lesů **14:00** Jezuité o: Mariánská zjevení **14:25** Noemova pošta: září **16:00** Přejeme si... **16:15** Žraloky, moja láska **16:45** Libanonská mise **16:55** Bubnování s Čtyřlístkem **17:10** Do vienka dané... Výroba bábik **17:25** Modra **17:50** Z Nursie na Sampor [P] **18:00** Noeland (23. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Ovce.sk: Ruky hore [P] **18:35** Ovce.sk: Korunka krásy [P] **18:40** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **19:20** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **19:30** Budu pomáhat: Múzy dětem **19:40** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2012 [P] **20:00** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **20:55** Přežili jsme Gulag **21:40** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2012 **22:00** Jak potkávat svět **23:20** Don Rua – nástupce **23:45** Přejeme si... **0:05** Post Scriptum P. Marcelem Puvákem **0:25** Dobro ako princíp svetla a pravdy **0:50** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 12. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2012 **6:20** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **6:35** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **6:45** Pustevny **7:10** Vzdálená pobřeží ticha **7:40** Ars Vaticana (14. díl) **7:50** Sedmihlásky **7:55** Noeland (23. díl) **8:15** Hudební magazín Mezi pražci **8:55** Outdoor Films (6. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (45. díl): Lud'kem Štiplem **13:10** Melódia dúhy **13:30** Post Scriptum P. Marcelem

Puvákem **13:50** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl **14:50** Na koberečku **15:00** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **15:10** Godzone magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2012 **16:00** NOEparáda (181. díl) **16:40** Exit 316 MISE: Po skalách duše [P] **17:00** V posteli POD NEBESY V. (4. díl) **18:00** Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **18:40** Sedmihlásky **18:45** Patagonie: Misionářský sen **19:00** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **19:20** Terra Santa News: 12. 9. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Večer chval: Efrém [L] **21:10** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **21:20** P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) [P] **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:25** CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost (7. díl) **23:50** Koncert: Violoncellový recitál **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 13. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Prlov **6:15** Z Nursie na Sampor **6:25** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **6:45** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství **7:40** Platinové písničky (20. díl): Dechovka **8:10** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **8:20** Cvrlikání: Pavel Helan a Petr Bende **9:35** Do vienka dané... Výroba bábik **9:55** Noemova pošta: září **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlásky **11:45** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Terra Santa News: 12. 9. 2012 **12:25** Koncert: Violoncellový recitál **13:50** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:20** Klapka s... (45. díl): Lud'kem Štiplem **15:25** Godzone magazín **16:00** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2012 **16:15** Rok na Svatém Hostýně **17:05** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **17:15** Jezuité o: Mariánská zjevení **17:35** Ars Vaticana (15. díl) [P] **17:50** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **18:25** Sedmihlásky **18:30** Mašinky (2. díl): O neposluném semaforu **18:40** Cesta k andělům (65. díl): Táňa Fischerová **19:30** Budu pomáhat: Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (61. díl) [L] **21:15** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Mariwald, Německo [P] **21:50** Přejeme si... **22:10** Post Scriptum s P. Pavlem Stefanem [P] **22:30** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **22:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 **22:55** Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kapka v moři **0:05** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 **0:20** Mauricius – nová hranice **0:40** Exit 316 MISE: Po skalách duše **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 14. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **6:30** NOEparáda (181. díl) **7:15** Vzdálená pobřeží ticha **7:45** O Mysu dobré naděje **8:00** CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost (7. díl) **8:20** Hudební magazín Mezi pražci **8:55** P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) **10:05** Na koberečku **10:15** Klapka s... (45. díl): Lud'kem Štiplem **11:15** Pustevny **11:40** Sedmihlásky **11:45** Mašinky (2. díl): O neposluném semaforu **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 **12:40** Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Libanonu: Uvítací ceremoniál na letišti v Bejrútu [L] **13:20** Koncert studentské scholy **14:35** Ars Vaticana (15. díl) **14:45** Outdoor Films (6. díl) **16:20** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 **16:40** Libanonský odkaz **17:00** Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Libanonu: Návštěva baziliky sv. Pavla

v Harisse [L] **18:00** Noeland (23. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **18:45** Exit 316 MISE: Po skalách duše **19:05** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Mariwaldu, Německo **19:45** Hornolidečko – Střelná **20:00** Kulatý stůl: Orel [L] **21:40** Na koberečku **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **22:30** Přejeme si... **22:45** Cesta k andělům (65. díl): Táňa Fischerová **23:40** Terra Santa News: 12. 9. 2012 **0:05** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **1:00** Poslech Radia Proglas [L]

Sobota 15. 9. 2012: 6:05 Terra Santa News: 12. 9. 2012 **6:25** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **6:35** Kapka v moři **7:05** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **7:25** Přejeme si... **7:40** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **8:15** Noeland (23. díl) **8:35** Exit 316 MISE: Po skalách duše **9:00** V posteli POD NEBESY V. (4. díl) **9:55** NOEparáda (181. díl) **10:35** Z Nursie na Sampor **10:45** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **11:10** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2012 **11:30** Mše svatá z Poutě národů k Panně Marii Pomocné u Zlatých Hor [L] **13:35** Přejeme si... **13:50** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **14:15** Děti Ventanas **14:40** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství **15:35** Platinové písničky (20. díl): Dechovka **16:10** Hudební magazín Mezi pražci **16:50** Libanonská mise **17:00** Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Libanonu: Setkání Sv. otce s mládeží na náměstí v Bkerké [L] **18:10** CHKO Žďárské vrchy – Žďárská rašeliniště (8. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **18:40** Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl **19:20** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) **19:30** 69783 [P] **20:00** MFF Strážnice 2012 (2. díl): To nejlepší... [P] **23:30** Noční univerzita: Křesťané a politika – Ing. Stanislav Juránek **0:20** Jezuité o: Trest smrti **0:40** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **1:00** Poslech Radia Proglas [L] **3:00** Godzone magazín.

Neděle 16. 9. 2012: 6:15 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **6:40** Ars Vaticana (15. díl) **6:50** Pustevny **7:20** Z Nursie na Sampor **7:30** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (61. díl) **9:00** Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Libanonu: Mše svatá z Center Waterfont v Bejrútu [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Zpravodajský souhrn týdne [P] **12:55** Ars Vaticana (15. díl) **13:05** Platinové písničky (20. díl): Dechovka **13:40** Cesta k andělům (46. díl): Jiří Černý **14:35** Budu pomáhat: Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením **14:45** P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) **15:55** Libanonský odkaz **16:15** Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Libanonu: Ekumenické setkání na syrsko-katolickém patriarchátu v Charfet [L] **17:00** Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Libanonu: Závěrečný ceremoniál na letišti v Bejrútu [L] **17:35** Libanonská mise **17:45** Hermie soutěží **17:55** Sedmihlásky [P] **18:00** Noeland (23. díl) **18:25** Exit 316 MISE: Po skalách duše **18:50** Noekreace aneb Vandrování (148. díl) [P] **19:00** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **19:10** Octava dies (684. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza [P] **20:50** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 [P] **23:25** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

CENAP – CENTRUM NADĚJE A POMOCI o.s., VODNÍ 13, BRNO

Pomáháme a léčíme s úctou k životu a rodině. Zajišťujeme léčebně preventivní péči v oborech: gynekologie a porodnictví, praktický lékař pro dospělé, interní. Nabízíme poradenství v otázkách plánování rodičovství, těhotenství, porodu, kojení a při výchovných a vztahových problémech. Pořádáme semináře pro zdravotníky. Více informací na recepci nebo na www.cenap.cz. V měsíci září nabízíme:

BODYBALL – každou středu od 17.30 hodin. Cvičení na balonech pro dospělé bez omezení věku, pro získání dobré kondice.

VČELKY – cvičení pro rodiče s dětmi od 14 měsíců – každý pátek od 9 hodin.

ČEKÁTE DVOJČATA? – kurz o třech lekcích pro nastávající rodiče, kteří se připravují na dvojnásobnou (nebo vícenásobnou) radostnou událost. První lekce 10. 9. 2012.

NE/PLODNÉ OBDOBÍ PO PORODU – jak se obejít bez hormonální antikoncepce po porodu. Určeno pro maminky před a po porodu. Jednorázové setkání 14. 9. 2012.

LÁSKYPLNÁ KOMUNIKACE – diskusní setkání pro páry i jednotlivce, kteří chtějí na sobě pracovat pro pěkné vztahy. Termín 20. 9. 2012.

NOVINKY V ZÁKLADNÍCH PRINCÍPECH EFEKTIVNÍHO KOJENÍ – dvoudenní seminář v Ostravě pro lékaře, zdravotní sestry, duhy a pro všechny, kteří se o tuto problematiku zajímají. Termín: 21. – 22. 9. 2012.

PPR STM – kurz přirozeného plánování rodičovství pro ty, kteří se chtějí naučit metodu k vyhnutí se početí, i pro ty, kteří usilují o početí dítěte. První lekce kurzu o čtyřech setkáních se bude konat 25. 9. 2012.

Od září 2012 jsou VE ŠTĚTÍ PRAVIDELNĚ TRADIČNÍ MŠE SVATÉ, a to ve čtvrtek v 8.00 hodin a v sobotu v 17.00 hodin (první sobota dle možností cantata).

HUDEBNÍ A DIVADELNÍ LORETÁNSKÉ SLAVNOSTI 2012 určené celé rodině se uskuteční v **sobotu 15. 9. 2012 od 10.00 do 17.00 hodin** v architektonicky cenném **barokním areálu Lorety v Rumburku**. Dospělým jsou určeny prohlídky památky od proslulého vídeňského architekta Johanna Lucase Hildebrandta, dětem pak divadelní pohádky a tvoření ve výtvarných dílnách. V barokním poutním místě se Loretánské slavnosti uskuteční pošetnácet jako připomínka dostavby a vysvěcení kaple Panny Marie Loretánské, k němuž došlo před 305 lety, dne 15. 9. 1707. **Z programu:** 10.00–10.15 hod. zahájení a fanfáry (nádvoří Lorety) • 10.00–11.00 hod. slavnost 305. výročí posvěcení loretánské kaple – hlavní celebrant Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický (kostel sv. Vavřínce) • 11.30–12.30 hod. požehnání restaurovaných poutních Svatých schodů, komentovaná prohlídka. **Doprovodný program:** výstava Zničené kostely severních Čech 1945–1989, komentované prohlídky a zpřístupnění běžně nepřístupných prostor, tvoření ve výtvarných dílnách, prodej rukodělných výrobků a regionální literatury, občerstvení.

Duchovní správa poutního místa **Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor** srdečně zve na **POUŤ NÁRODŮ**, která se koná v **sobotu 15. září 2012**. Motto poutě: Sjednocení vírou a láskou. **Program:** 10.00 hod. přivítání poutníků P. Stanislavem Lekavým a P. Petrem Tarlinským • 10.10 hod. společná modlitba růžence • 10.20 hod. pobožnost křížové cesty na poutním místě • 11.20 hod. příprava ke mši svaté • 12.00 hod. mše svatá – slouží J. Em. Joachim kardinál Meisner z Kolína nad Rýnem, biskup ostravsko-opavský J. Exc. František Václav Lobkowicz, arcibiskup z Opole J. Exc. Alfons Nossol a další kněží a spolubratři • po mši svaté se uskuteční intronizace a umístění ostatků bl. Jana Pavla II. • 14.00 hod. mariánská pobožnost se svátostným požehnáním. Mši svatou přenášá v přímém přenosu TV NOE.

Z Jeseníku pojedje v tento den **zvláštní autobus** od kostela v 7.00 hod. a bude zastavovat na všech obvyklých zastávkách. **Zpět z poutního místa** je rovněž odvoz autobusem zajištěn. **Další informace** na tel. 584 425 916 a www.mariahill.cz.

Liturgická čtení

Neděle 9. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 35,4–7a
Ž 146(145),6c–7.8–9a,9bc–10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Jak 2,1–5
Ev.: Mk 7,31–37
Slovo na den: *Hluchým dává sluch.*

Pondělí 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Kor 5,1–8
Ž 5,5–6.7.12
Odp.: 9a (*Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,6–11
Slovo na den: *Zachránit, anebo zahubit?*

Úterý 11. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 6,1–11
Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,12–19
Slovo na den: *Sestoupil.*

Středa 12. 9. – nez. pam. Jména Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 7,25–31
Ž 45(44),11–12.14–15.16–17
Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej.*)
Ev.: Lk 6,20–26
Slovo na den: *Běda vám, kdo se nyní smějete.*

Čtvrtek 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Kor 8,1b–7.10–13
Ž 139(138),1–3.13–14ab.23–24
Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 6,27–38
Slovo na den: *Prokazujte dobro.*

Pátek 14. 9. – svátek Povýšení svatého Kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11
Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38
Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
Ev.: Jan 3,13–17
Slovo na den: *Musí být vyryšen.*

Sobota 15. 9. – památka Panny Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9
Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35
Slovo na den: *U Ježíšova kříže.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY**8. – 15. ZÁŘÍ 2012**

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 9.	PO 10. 9.	ÚT 11. 9.	ST 12. 9.	ČT 13. 9.	PÁ 14. 9.	SO 15. 9.
Antifona	1028 1148	1044 1164	1060 1181	1075 1197	1734 1953	1504 1694	1512 1703
Žalm	783 881	783 881	786 884	783 881	783 881	783 881	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1029 1148	1045 1164	1061 1181	1076 1197	1734 1953	1504 1694	1512 1703
Antifony	1030 1149	1046 1165	1062 1182	1076 1198	1092 1215	1504 1695	1513 1704
Žalmy	1030 1150	1046 1166	1062 1183	1076 1198	1093 1215	813 914	813 914
Krátké čtení a zpěv	1033 1152	1049 1169	1065 1186	1079 1201	1735 1954	1505 1695	1513 1704
Antifona k Zach. kantiku	714 806	1499 1688	1065 1186	1080 1202	1735 1954	1505 1696	1513 1705
Prosby	1033 1153	1049 1169	1065 1186	1080 1202	1724 1943	1505 1696	1655 1872
Závěrečná modlitba	714 806	1499 1688	1065 1187	1080 1689	1500 1690	1506 1697	1514 1705
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034 1157	1050 1171	1066 1187	1081 1203	1096 1220	792 890	1127 1253
Antifony	1035 1155	1051 1171	1066 1188	1081 1203	1097 1220	1506 1697	1128 1253
Žalmy	1035 1155	1051 1171	1067 1188	1081 1204	1097 1220	1113 1238	1128 1254
Krátké čtení	1037 1157	1054 1174	1069 1190	1084 1206	1100 1223	1506 1697	1130 1256
Závěrečná modlitba	714 806	1054 1174	1069 1191	1084 1206	1100 1224	1506 1697	1131 1256
Nešpory:							
	SO 8. 9.						
Hymnus	1024 1143	1039 1158	1055 1176	1071 1192	1085 1208	1736 1955	1507 1698
Antifony	1025 1144	1040 1159	1056 1177	1071 1193	1086 1209	1102 1226	1508 1699
Žalmy	1025 1144	1040 1159	1057 1177	1072 1193	1087 1209	1102 1226	1508 1699
Kr. čtení a zpěv	1027 1146	1043 1162	1059 1179	1074 1195	1089 1212	1737 1956	1510 1701
Ant. ke kant. P. M.	714 805	715 806	1499 1688	1074 1196	1090 1212	1737 1956	1510 1701
Prosby	1028 1147	1043 1163	1059 1180	1074 1196	1090 1212	1731 1950	1510 1701
Záv. modlitba	714 806	714 806	1499 1688	1075 1196	1090 1689	1500 1690	1506 1697
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY MCM s. r. o.

ROK VÍRY

Liturgické kalendárium a čtení Jirí Kočenda • Redakce Daniel Dehner

Týdenní stolní kalendář na rok 2013 s občanským a liturgickým kalendáři. Obsahuje mnoho potřebných informací k prožívání liturgického roku: souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev, označení zasvěcených svátků, prosebných a odpustkových dnů přímo v kalendáři. V rámci Roku víry byly pro jednotlivé týdny vybrány citáty, které vedou k zamyšlení se nad různými aspekty víry v Boha. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Kroužková vazba, 240x165 mm, 59 Kč*

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2012-2013

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kně-

ským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti. U nedělí jsou uvedena také témata z projektu „Učíci se církev“. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. • Kroužková vazba, 112x170 mm, 200 stran, 75 Kč

MARIIN MALÝ OSLÍK

Gunhild Sehlin • Převyprávěla s. Marie Pištěková OP • Ilustrace s. M. Česlava Talafantová OP

Vánoční povídka pro nejmenší děti. Je to příběh zprvu trochu domýšlivého oslíka, kterého koupil Josef, aby pomáhal Marii. Oslík se postupně proměňuje v poslušného a oddaného pomocníka. Děj vrcholí narozením Ježíše, Spasitele světa, v chudé stáji. Text knihy je doprovázen mnoha barevnými obrázky, které působí velmi živě a jedinečným způsobem dokreslují atmosféru příběhu.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání
Váz., 205x205 mm, křídový papír, 78 stran, 148 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PORTA FIDEI • BRÁNA K VÍŘE

Benedikt XVI. • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka

Apoštolský list z 11. října 2011 „daný motu proprio“ k vyhlášení Roku víry.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x145 mm, 32 stran, 39 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.